

JAK JSME STUDOVALI

1954 -1958

*K významnému životnímu výročí
naší milé paní učitelce Libuše
věnuje její bývalá třída IV.aD
1954 - 1958*

„Pouze život, který žijeme pro ostatní, stojí za to „

- Albert Einstein

ZPRACOVALI

TOMÁŠ SÁŇKA

EVA BURKOŇOVÁ - MICHALCOVÁ

SPOLUPRACOVALI

ELIŠKA HARTMANOVÁ - LŽÍČAŘOVÁ

VÁCLAV BRÁZDA

VYDÁNÍ

VLASTNÍ SOUKROMÉ

NEPRODEJNÉ

rok 2016

ČESKÁ TŘEBOVÁ

Jsme si vědomi, že vzpomínky, které máme ve své paměti, mají jednu nevýhodu, dokud je nenapišeme, nemůže do nich nikdo nahlédnout. Jinak odcházejí do nekonečna s námi, aniž by poučení či radost odevzdaly jiným. V této knížečce se snažíme zabránit jejich ztrátě. Popisujeme události a příhody studentského života, které jsme prožívali ve škole, ve studentském domově a v samotném městečku Česká Třebová.

TOMÁŠ SÁŇKA

EVA BURKOŇOVÁ - MICHALCOVÁ

STUDIJNÍ ROČNÍK 1954 - 1958

Brázda Václav	Přibyslavice	
Bürger Jaromír	České Budějovice	
Egner Jiří	Brno	
Flemer Vladimír	Praha	
Hojgr František	Kolšova	
Hruška Jaroslav	Veselí nad Lužnicí	
Chráska Josef	Šárovcova Lhota	
Ježková Dana	Nýřany	
Jiráňnová Jitka	Praha	
Kebrle Miroslav	Počaply	
Klaci Bohumil	Česká Třebová	nedokončil
Kordová Božena	Poděbrady	
Kotršál Jaroslav	Holoubkov	
Krátká Anna	Plzeň	
Krejčí Růžena	Odrlice	nedokončila
Kruba František	Třebíč	
Kudrna František	Prosička	
Linhart Karel	Čelákovice	
Lžíčarová Eliška	Česká Třebová	
Michalcová Eva	Česká Třebová	
Mikulecký Petr	Česká Třebová	
Molek Jan	Jablone nad Orlicí	
Peer Josef	Havlíčkův Brod	
Pelclová Jaroslava	Dolní Dobrouč	
Petrásek Josef	Zadní Střítež	
Pršala Jaroslav	Tužín	
Prýgl Alois	Chornice	nedokončil
Renčínová Emilie	Česká Třebová	nedokončila
Sáňka Tomáš	Zlín	
Slavíček Jan	Smrkovice	
Šenkýřová Emilie	Krouná	
Ševčík Vladislav	Višínku	nedokončil
Štaud Jan	Polička	
Štěpán Karel	Ústí nad Orlicí	
Šustek Jaroslav	Zábřeh	
Šverclová Jana	Pardubice	
Touš Milan	Popkovice	nedokončil
Vazač Jindřich	Plzeň	
Vitoušová Marie	Chříče	nedokončila
Ženka Jiří	Pardubice	
Žukovská Jaroslava	Brandýs nad Orlicí	
Kubias Oldřich	Džbánov	
Kačírek Miroslav	Pezinok	
Bolek	Pardubice	nedokončil

Pýcha železničáře, uniforma

V padesátých letech byla černá železničářská uniforma, která u ČSD byla zavedena v roce 1922, nahrazena uniformou modrou. Její součástí byly tvrdé nárameníky, s hodnostmi. Knoflíky se znakem ČSD byly z pozlaceného plechu nebo z umělé hmoty. Límce byly rozevřené, takže vynikla kravata. Nezbytnou součástí uniformy byla železničářská čepice. Nejprve francouzského střihu s prvorepublikovým znakem zasazeným do okřídleného kola. V roce 1954 došlo ke změně uniforem. Čepice byla armádního vzoru (brigádýrka), na které byl pozlacený znak ČSD (okřídlené kolo s novým československým znakem). Novinkou byly hodnostní nárameníky. Postupem času se tato uniforma (vycházková) měnila, přizpůsobovala se více civilnímu oblečení, například byly odstraněny tvrdé nárameníky a hodnostní označení bylo na límcích.

Tmavomodrou barvu měly i pracovní oděvy. Protože železničáři museli sloužit za nepříznivých klimatických podmínek, dostávali podle toho další výstroj. K vybavení patřily zimní kabáty, tříčtvrteční ovčí kožichy, vysoké filcové boty, zimní čepice. ČSD nezapomínaly ani na domácnosti železničářů, které i v dobách velkého nedostatku uhlí dostávaly "režijní uhlí." Další výhodou bylo režijní jízdné, což byla pro zaměstnance ČSD a příslušníky jeho rodiny sleva na všechny jízdy vlakem. Mimo toho příslušníci rodiny měli určitý počet volných jízd na libovolnou vzdálenost.

Modrá armáda

V roce 1953 byli železničáři takto titulováni. Stali se polooficiální součástí branné moci. Železnice spoluúčinkovala při častých vojenských cvičeních, při přesunech vojenské techniky na celém území Československa. Železničáři se sice těšili z určitých privilegií na příklad vstupu do zakázaných hraničních pásem. ČSD podléhala určitému stupni utajení, jedním z nich byl zákaz fotografování na pozemku. (tabulky se zákazem fotografování byly na objektech ČSD ještě v roce 1968). Proto jsou fotografie z té doby tak ceněné a vzácné.

1924 - 1954

1954 - 1966

1966 - 1996

ZASEDACÍ POŘÁDEK TŘÍDY IV.aD

JAROSLAV KOTRŠÁL	JOSEF PEER	FRANTIŠEK KRUBA	KAREL ŠTĚPÁN	JIŘÍ EGNER	KAREL LINHART
OLDŘICH KUBIAS	JINDŘICH VAZAČ	ANNA KRÁTKÁ	JITKA JIRÁŇOVÁ	JAROSLAV HRUŠKA	JOSEF PETRÁSEK
JAROSLAV ŠUSTEK	JAROMÍR BÜRGER	EVA Michalcová	JANA ŠVERCLOVÁ	JAN SLAVÍČEK	FRANTIŠEK HOJGR
FRANTIŠEK KUDRNA	JAROSLAV PRŠALA	ELIŠKA LŽÍČAŘOVÁ	JAROSLAVA ŽUKOVSKÁ	JAN MOLEK	VÁCLAV BRÁZDA
TOMÁŠ SÁŇKA	MIROSLAV KAČÍREK	EMILIE ŠENKÝŘOVÁ	BOŽENA KORDOVÁ	VLADIMÍR FLEMMER	MIROSLAV KEBRLE
		DAGMAR JEŽKOVÁ	JAROSLAVA PELCLOVÁ	JAN ŠTAUD	JIŘÍ ŽENKA
				PETR MIKULECKÝ	JOSEF CHRÁSKA

ing. LIBUŠE
BEZDĚKOVÁ

Vzpomíná předsedkyně třídy Eva Burkoňová - Michalcová

JAK JSME ZAČALI...

STŘÍBRNÝ VĚTRĚ, BLAŽENÝ KOUT,

KDES PRVNÍ VLAJKOU TŘEPOTNĚ DUL.

A VLAJKY AŽ SPLIHNOU, PŘESTANOU DOUT,

I TEHDY DÍKY, ŽE JSI NÁM DUL...

Dne 1. září 1954 se poprvé schází naše třída **I.D** žáků a žákyň, kteří před ukončením základního vzdělání si podali přihlášku na Vyšší průmyslovou školu, obor organizace vlakové dopravy. Přihlášených uchazečů o studium na tento obor, ale i na obor strojní a tříletý strojuvůdcovský bylo 600. Všichni jsme prošli přijímacími zkouškami jak ústními, tak písemnými, z matematiky a jazyka českého. Přijetí bylo podmíněno smyslovou způsobilostí, ověřenou železničním lékařem. Přijato bylo pouze 190 žáků. Do naší třídy 44, ale během studia se z různých důvodů počet snížil o osm.

Pro přespolní žáky se právě otevřela nová budova internátu Na skále. Moderní zařízení k ubytování s veškerým zázemím pro studenty. Pouze kuchyně se dokončuje a proto studenti docházejí na stravu do města do jídelny U Zajíčků.

Konečně tedy první den. Ke škole míří davy zvědavých a nedočkavých studentů. Naše třída I. D se nachází v prvním poschodí školy ve Fučíkově ulici. Budova dříve sloužila Habrmanově škole práce, nyní již Vyšší průmyslová železniční škola. Náš obor organizace vlakové dopravy.

Nesmělé okukování, první navazování přátelského oslovení. Ve výhodě jsou ti, kteří se již během ubytování seznámili na internátě. V nevýhodě Třebováci, kteří zde také hledají známou tvář. Poprvé usedáme ve dvojicích do

lavic a již vchází do třídy usměvavá blondýnka a představuje se jako naše třídní ing. Libuše Bezděková. Seznamuje nás se školním řádem, organizací vyučování apod. Stává se naší třídní po celá čtyři léta až do ukončení závěrečnou maturitou. Je nejen kantorkou, ale i naší mámou, která má vždy pochopení pro naše úlety, trápení, bolesti, ale i přísnou a spravedlivou vyučující češtinu a účetní evidenci.

Ale už přichází další a další dny, plné novot, seznamování s učivem, některé z nich dosud něčím nepoznaným. Doprava, přeprava, předvojenská výchova. Ze všeobecně vzdělávacích předmětů jazyk český, jazyk ruský, na dva roky dějepis a zeměpis, fyzika a na tři roky matematika a němčina. Od druhého ročníku odborný předmět zabezpečovací zařízení, od třetího ještě politická ekonomie, organizace plánování a ekonomika práce. Také provozní praxe, jedenkrát v týdnu na určených železničních stanicích poznáváme ve skutečnosti to, co se učíme teoreticky. Jezdíme ve dvojicích, jsme vděční zaměstnancům, kteří se nám obětavě věnují.

Chemie, na tuto hodinu přebíháme do budovy gymnázia do posluchárny chemie. Profesor Ferdinand Sistr, menší pán s charakteristickým motýlkem, milující vtipy a přihlouplý smích našich pubertálních spolužáků. Ve vzpomínkách zůstává jeho rčení: „Dlouhé vlasy, krátký rozum“.

Fyzika, naskakuje nám husí kůže! Vyučující Vlastimil Sedlák. Nezáživný předmět, plný názvů a značek fyzikálních veličin. Popsaná tabule, vykulení studenti, nestačí opisovat, natož chápat! Nesmělá námitka z lavic, že nestačíme a reakce vyučujícího. „Tak jste blbí a příště z toho budete psát písemku“.

Jazyk ruský, vyučující JUDr Wolf, důchodce z Prahy, nenáročný spokojený s našimi chabými znalostmi. Mnozí jej uspokojí jedinou ruskou básničkou přednesenou s patřičným citem před každým známkovacím obdobím.

Zeměpis, dějepis, němčina – profesor Václav Placht ThDr, muž až vznešené postavy, vysoký s dlouhými licousy. Osobnost sama. Jeho hodiny jsou poutavé plné zajímavostí. Z žáků třídy si oblíbil Tomáše Sáňku, chlapce z Těšínska, kraje kde dříve působil.

Nový odborný předmět přeprava, svérázný vyučující Jaroslav Řezníček, zvaný Paťala. Hodiny plné nezáživné teorie, výpočtů administrativy týkající se osobní a nákladní přepravy. Pro své výpočty si vybral jako vzorovou zastávku Bezpráví, ze které jsme názorně odesílali vozy s různým nákladem a vypisovali

jízdenky na vlaky vyšší vozové třídy. Jeho hodiny byly rušné, výklad nezáživný a naše chování tomu odpovídalo.

Také doprava byla novum. Přednášející František Vrátíl, klidný pán s velkými zkušenostmi a znalosti řešení dopravních situací i nejasností v dopravních a návěstních předpisech.

Tělesná výchova a od druhého pololetí také výchova předvojenská. František Doležala, bývalý voják z povolání, známý svým úslovím „velím si sám“. Své velení provází nezaměnitelnou mimikou, proto přezdívka Maska. V hodinách tělesné výchovy pilně nacvičujeme skladbu na I. celostátní spartakiádu. Cvičení je určeno pro dorostence. Tělocvik je společný s děvčaty a také nácvik absolvují.

Pro vzpomínku do vyrovnaných řad nastoupených cvičenců z amplionu zní:

„Do květu bezu, bílých kalin, jak národ v boji věrně stál, svobodu poslal soudruh Stalin a novou cestu ukázal“.

V tom momentu provádíme výpad vpřed se zdviženou a zaťatou pravicí a za následujících veršů:

„Vše tu raší novým ruchem, mládí v čele útoku, školy voní čerstvým vzduchem, mládí, lásce, pokroku!“ A to už se stadion vlní v rytmu hudby.

Čas ubíhá, vedením školy je pro naši třídu schválena exkurze na úzkorozchodnou trať z Třemešné ve Slezsku do Osoblahy. Exkurze je vedena učitelem dopravy a vychovatelem našich chlapců Gattnerem. Projeli jsme peážní tratí přes polské území z Třemešné přes Glucholazy do Jeseníku.

Podzimní a jarní dny jsou zpestřeny brigádami v zemědělství i v lese. Sbíráme brambory, sklízíme řepu, vysazujeme lesní stromky.

V kolektivu je síla stává se naším heslem a tak při humorných i jiných příhodách ubíhá první rok našeho vzdělávání a my se loučíme se školou a odjíždíme na dva měsíce prázdnin.

Uteklo to léto jako voda a my se navracíme do školních lavic jako třída **II.D.** Stejný zasedací pořádek opálené tváře, jenom naše třída se nachází v podkroví budov, hned proti kabinetu vyučujícího zabezpečovací a sdělovací zařízení na ČSD. V zadní části třídy se nachází dva telegrafní přístroje, sloužící novému předmětu sdělovací a zabezpečovací zařízení. Vyučující Václav Černík, pražák a frajer v jedné osobě. S oblibou usedá na katedru, listuje zápisníkem a

my ani nedutáme. Vyvolaného nepřerušuje, ale když dokončí svůj projev vědomostí, konstatuje: „Všechno špatně sednout pětka“. Na telegrafních přístrojích předvádíme své znalosti morzeové abecedy a vyhledáváme možné závady. Pan učitel Černík nás učil pouze jeden rok a z důvodů zákeřné choroby školu opustil.

Na vstupních dveřích třídy umísťujeme tabulku s nápisem „Vždy s úsměvem“. Někteří vyučující skutečně s úsměvem vcházejí, jiní reagují tak, aby nás úsměv přešel.

Naše třída má však i své osobnosti. Jednou z nich je Pepík Chráska, zvaný Berousek, spolu s Jitkou Jiráňovou Berouskovou. Je to dvojice s nadáním rozesmát třídu. Pepík, majitel náramkových hodinek, jejichž zvuk při natahování byl nepřeslechnutelný, s vážnou kamennou tváří natahoval tento přístroj vždy, když třída za úplného ticha sledovala výklad učitele. Komedianti jsme byli všichni. Jitka dokázala rozezpívat celou třídu. O přestávkách vyhlašujeme „schůzi třídního výboru“ vždy, kdy se rozhodujeme, jaké domácí cvičení zapřeme, nebo je ještě během přestávky stačíme opsat. Jsou tu ještě další dvojice – Dáša Ježková a Vláda Flemmer zářící vzájemnou náklonností. Nerozluční kamarádi Petr Mikulecký a Honza Štaud s přezdívkou „Zločinci“. Mnoho osobností má tento kolektiv.

Také ve formě vyučujících se objevují nové osobnosti. Na odborný předmět dopravy nastupuje středoškolský pedagog a odborník, který se dříve věnoval elektrifikaci hlavních tratí ing. Jindřich Chudý. Stejně jako v roce minulém, jsou jeho přednášky poutavé a poučné.

Velikou osobností je však naše nová ruštinářka Růžena Pavlová, zvaná „carevna“. Po předchozím lážo – plážo v minulém roce nastává prudká změna. Carevna je přísná a nekompromisní. Během jedné hodiny stačí vyzkoušet celou třídu, některé i dvakrát. Bez odporu a reptání překládáme ruské noviny zvané Gudok, papírové plachty plné odborných článků.

Z mimoškolní činnosti odjíždíme společně do Brna, kde se koná Výstava československého strojírenství. V této době již máme dalšího člena kolektivu, velkého přítele a kamaráda, manžela naší třídní Libušky, Vlášu. Je to skutečný kamarád, který nechybí na všech našich akcích. Velice si jej vážíme pro jeho kamarádkou a přímou povahu.

Ke konci školního roku absolvujeme exkurzi na tak zvanou kolejovou splítku v Jindřichově Hradci. Jedná se o raritu úzkorozchodné tratě navazující na běžný rozchod kolejí. Poučná i odborná část je doplněna prohlídkou tužkárny v Českých Budějovicích Koh-i-nor. Od pracoviště, kde se mele tuha až po finální výrobky. Na závěr prohlídky nám zaměstnanci dovolili vzít na památku různé tužky. Že jsme nebyli skromní a že pak nastala velká výměna vzácných tužek za větší počet těch obyčejných, nelze pochybovat. Kapsy plné tužek, naplněné dojmy, pokračujeme v další prohlídce, tentokrát pivovaru Budvar. Začínáme ochutnávkou zrajícího piva, pokračuje dle technologie až po expedici. Studené sklepy naší nenasytnost a dusné počasí po opuštění sklepů udělalo své.

Končí polovina našeho vzdělávání, končí školní rok tak nashle ve třetáku,

Září vítá naše nová školní budova a také to malé „a“ v označení našeho ročníku. Jsme tedy **III.aD**. Do České Třebové přišli totiž žáci ze zrušené školy z Kostelce nad Orlicí. Škola ve Fučíkově ulici nemá takovou kapacitu a tak obsazujeme školu uvolněnou po odchodu vojenské posádky do nově postavených kasáren. Jsme v Komenského ulici ve starší budově, původně Měšťanské školy. Třidu máme v prvním poschodí, vybavenou vysokými násypnými kamny, kde v první lavici se teplem rozpouští Tomáš Sáňka a Míra Kačírek – šéf a u okna v lavici poslední cvakají zuby Jirka Egner a Kája Linhart.

Změna vyučujících, na zabezpečovací zařízení ing. Jindřich Chudý na dopravu nový vyučující z praxe Josef Brdíčko. Mladý černovlasý, pohledný člověk, původně výpravčí z Vysočiny. Člověk z praxe. Nové předměty: Politická ekonomie, vyučující Jančík, zvaný „Krasus“, to pro svoje ráčkující „r“. Organizace a plánování Josef Vašina a ekonomika práce Jiří Pávek.

Z nově vyučujících je třeba vzpomenout na hodiny ekonomiky práce, kdy přednášející Jiří Pávek rád vzpomínal a vracel se k době II. světové války, které se zúčastnil jako partyzán. Využívající jeho slabé stránky různými dotazy jsme odváděli pozornost od dané osnovy.

Výraznou postavou v této školní budově byla školnice paní Marie Vocílková, kterou jsme jinak nezvali než „babka“. Svérázná typická domovnice, která s námi doslova žila s naším studentským životem. Její náklonnost jsme nejvíce pocítili v ročníku posledním při maturitách.

V dubnu odjíždí naše třída do Nízkých Tater spolu s naší Libuškou a Vládou a vychovatelem Láďou Plockem. Vybaveni různorodou lyžařskou výstrojí

a veselou náladou vyrážíme. Cestou ve vlaku vyhráváme na hřebeny „Třešňové květy“. Autorkou tohoto nápadu je Jitka Jiráňová, která zvýraznila tuto produkci právě pomoci hřebenu a toaletního papíru. Náš kolektiv v této době má také svoji hymnu, rytmickou skladbu beze slov, kterou jsme patřičně hlasitě vyřvávali příslušnost ke kolektivu třídy.

Koliesko, Mikulášská chata, Srdiečko, Chopok – nezapomenutelné! Třídní dramatický kroužek uspořádal pro hosty Mikulášské chaty představení, které bylo odměněno večeří pro všechny zdarma. Utužování kolektivu při levném víně na Koliesku, noční návrat přes sněhové pole k ubikaci, smělé i nesmělé sjíždění svahů – prostě nádhera.

Chopok: Brázda, Petrásek, Vazač, Linhart, Štěpán, Flemmer, Pršala

Společná fotografie z výletu „Chopok“ Jeskyně svobody

A zase návrat zpět domů, vyhráváme hřebenové skladby, vytleskáváme naši hymnu.

Blíží se poslední rok, závěrečný a s ním maturita!

Stejně lavice, stejný zasedací pořádek. Vítá nás po prázdninách naše Libuška a připomíná nutnost soustředění na studium, neboť se blížíme k závěru, maturitě. Odpadají předměty matematika a jazyk německý. Připravujeme se na zkoušky z jazyka českého a ruského, z odborných předmětů dopravy a zabezpečovacího zařízení a volitelných předmětů přepravy nebo účetní evidence. Čas ubíhá rychleji, než bychom potřebovali. Postupně dostáváme otázky k přípravě maturity. Vánoční prázdniny už neprožíváme v klidu, ale v patřičné nervozitě.

Mimo učení máme na starosti přípravu a organizaci maturitního plesu, třídní rozlučkový večírek, občerstvení maturitní komise.

Poslední vysvědčení naznačilo, kde nás bota tlačí a než můžeme nedostatky napravit, jsou tu písemné maturitní zkoušky. Čeština, ruština, slavnostní vyhlášení zadaného tématu školním rozhlasem. Dva dny pracujeme na odborné písemné práci zahrnující technologické postupy jak z dopravy tak i zabezpečovacího zařízení.

Svatý nebo bílý týden, všichni si myslíme, že nic nevíme. Je vyhlášen rozvrh zkoušených pro jednotlivé dny maturit. Maturita jedné skupiny trvá celý den.

Zahájení představení maturitní komise, na potítku první určený. Zvědavě přihlížející ti, kteří jsou určeni v následujících dnech. V šatně připravují dobrovolníci z nižších tříd občerstvení a kávu pro komisi. A tady je důležitá role naší babky školnice. Nenápadně dopravuje kávu na talířku na potítko. Hrneček je vratký podložený tahákem k dané otázce. Vždy se to však nepodaří a zkoušený si musí své vědomosti vypotit sám.

Žáci, kteří odmaturoují, ještě týž den oslavují svůj úspěch či neúspěch v hostinci, který jsme pojmenovali „U šerifa“. nebyl to ani tak hostinec, ale malá hospůdka na konci náměstí, kterou provozoval starý pán, typický svojí čepičkou. Taky nás chápal.

Odmaturoval poslední. Na třídní oslavu máme zamluvenou chatu Na Habeši. Jsme šťastni, slavíme, opíjíme se radostí i vínem. Značně společensky unavený učitel Řezníček – Paťala, sedí pod otevřeným oknem, na okně Jára

Pelclová, něžně hladí bosou nohou jeho hlavu. Vracíme se nad ránem, vědomi si své důležitosti a přehlížejíce svůj současný stav. U vjezdu do železniční stanice stojí parní lokomotiva, upouští páru, padáme k zemi „atomový výbuch“!

Naposledy ve třídě, v kolektivu, ve kterém jsme prožili dobré i zlé! V dobrém kolektivu. Přebíráme od Libušky závěrečné i maturitní vysvědčení. Vlhké oči, stisky rukou, sliby a přátelství.

Prohlašujeme slavnostně a slibujeme, že tento kolektiv bude existovat dál! Nemůžeme jen tak opustit to, co jsme tvořili celé naše studium.

... a přijde čas, se opět sejít!

Vzpomíná Eliška Hartmanová – Lžíčarová

***Vzpomínejte s láskou školy, která je Vaše „alma máter“,
i svých učitelů, kteří byli, jsou a zůstanou Vašimi
nejúprimnějšími přáteli.***

***Buďte vděční těm, kteří Vám umožnili
nabýti vzdělání a dokažte jim, že vynaložené
náklady nebyly marné***

František Vrátil

***Rozvíjej stále své vědomosti jako tyto kvítečky
nejen ke svému prospěchu, ale k prospěchu
naší milované vlasti a vzpomeň si též na
své kantory, kteří Ti k tomu pomáhali***

Václav Černík

***Co je památník?
Hrst vzpomínek na Ty, s nimiž
jsme se potkali na cestě životem.
Na někoho neseme si vzpomínku
po celý život, po jiném zůstane jen –
nečitelný podpis***

Václav Placht

To jsou moudra našich učitelů, které mám navždy uchované ve svém studentském památníku a Vám spolužákům je svěřuji.

Zároveň zveřejňuji několik fotografií, které všem připomenou
první studentský rok v České Třebové.

Průvod 6. listopadu 1954

Zprava: První řada BERÁNEK, PLACHT za ním vzadu LIBUŠKA, vychovatelka PENCOVÁ, VYTLAČILOVÁ pracovnice účtárny, v brýlích SUCHOMEL, za ním BOUCHAL, ŘEZNÍČEK a WOLF.

Házenkářský oddíl DSO Lokomotiva: třída I.D

Fotografie 13. ledna 1955: Členská schůze ČSM.

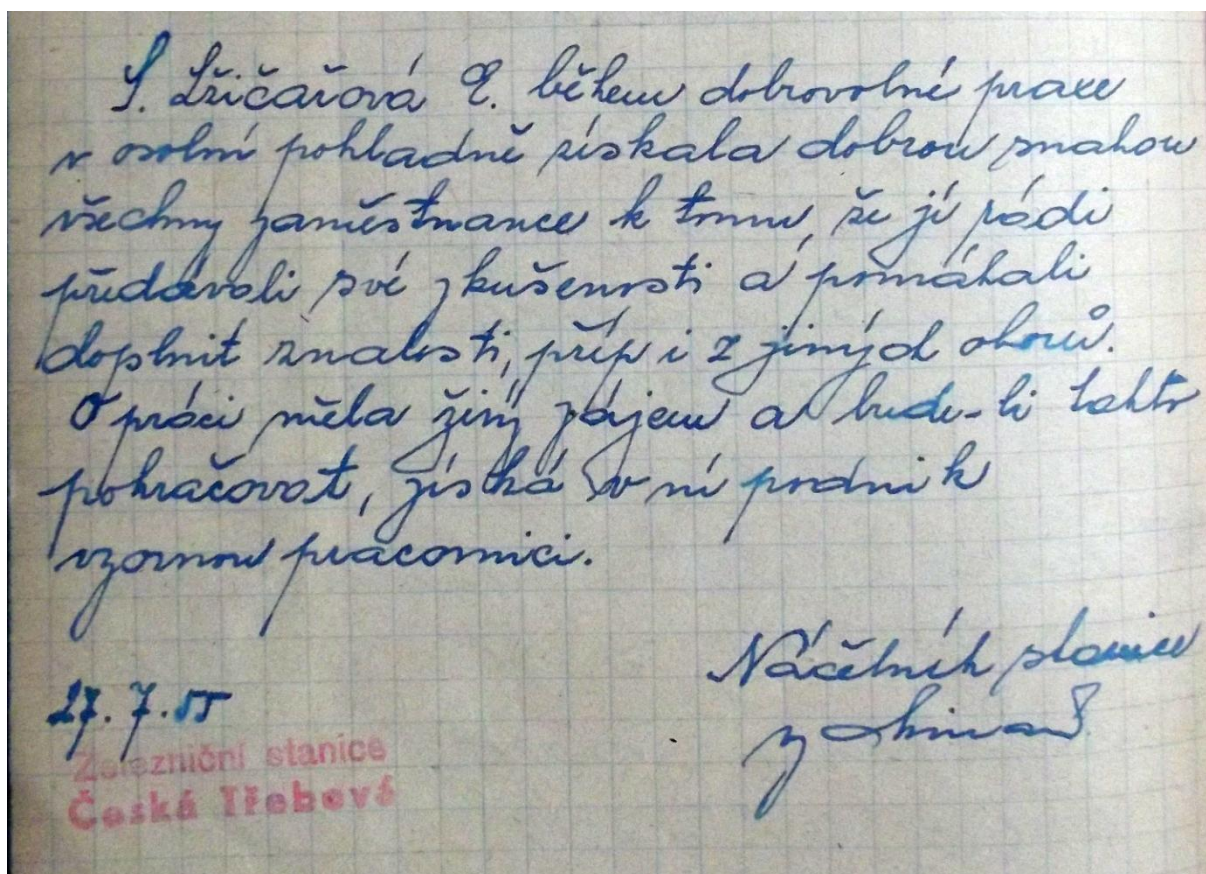

Slavnost osvobození: 9. května 1955. Vlajku drží zprava: Eliška Lžičařová a Jarka Pelclová vzadu Jana Šverclová, Jarka Žukovská

Po ukončeném prvním ročníku jsem o prázdninách v roce 1955 nastoupila na bezplatnou praxi v železniční stanici Česká Třebová do osobní pokladny. Bylo 12. července 1955 a pokladní paní Coufalová jako obvyklý začátek praktikantky mi přidělila psané jízdenky v bločku, které razítkují a bloky ukládám. V dalších dnech mně pan Tošovský seznámil se zásobníkem jízdenek a s jednotlivými relacemi, včetně uspořádání v zásobníku. Každým dnem pokračuji v dalších činnostech a povinnostech osobního pokladníka. Vzpomínám na statistiku, což bylo sčítání neskutečné řady čísel.

Čtvrtý den praxe byl již mým prvním dnem u okénka, kde poprvé vydávám lepenkové jízdenky. Každým dnem se moje práce u okénka zlepšovala. Nezapomenu na 19. červenec 1955, kdy se mi podařilo vydat místo polovičního příplatku, příplatek celý. Pokročila jsem i u psaných jízdenek, počítala jsem sdružené jízdné, zájezdy a vyplňovala jízdenky na úvěr.

Splnilo se mi i přání seznámit se s českotřebovským nádražím. Požádala jsem o prohlídku náčelníka stanice. Přišel za mnou pan Pospíšil a provedl mně nádražím. Zároveň mně vysvětlil základní znaky na vozech osobních, nákladních a na lokomotivách. Praxi jsem ukončila 25. července 1955 a celou mou dobrovolnou praxi 27. července 1955 zhodnotil náčelník stanice.

Neméně jsou zajímavé i dochované záznamy z provozní praxe, kterou celá třída vykonávala každý čtvrtek. Začala jsem psát v roce 1955 / 1956 deník a celý průběh praxe zaznamenala.

První stanicí byly Svitavy, kam jsem jezdila po celé dva měsíce, každý čtvrtek. Praxe nám byla určena nejprve v oblasti přepravy ve spěšninové a zavazadlové pokladně. Tam nás čekalo vždy stereotypní razítkování a lepení zavazadlových a spěšninových nálepek, práce v úschovně zavazadel a odbavování zavazadel a spěšnin.

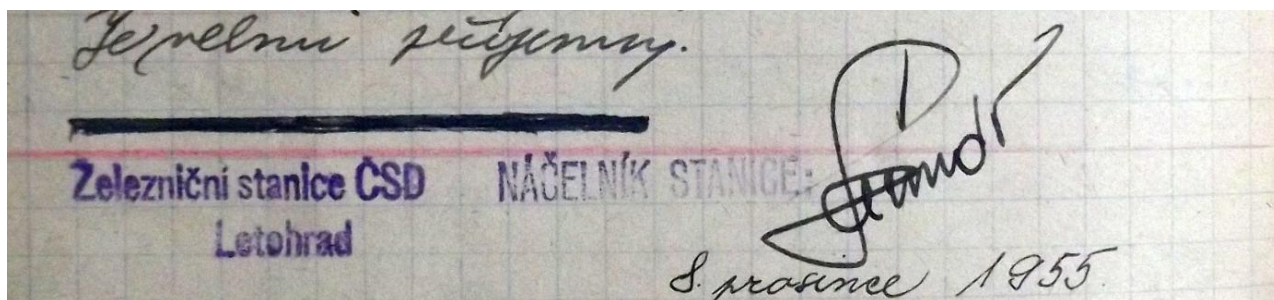
Následovala praxe ve službě sdělovací. V tu dobu dominoval telegraf. Telegrafním klíčem jsme poprvé vyťukávali naučené morzeové značky. Ve Svitavách jsem nahlédla i na ústřednu. Byla zde selektorová ústředna a manipulantka mně seznámila s principem spojování hovorů jednotlivých účastníků.

Další stanicí byl Letohrad, kde se mnou jezdila i Eva Michalcová. A znovu zavazadlová pokladna. Vyplňovaly jsme průvodní listiny ke spěšninám a polepovaly balíky.

Od 1. prosince roku 1955 byla nám nařízena praxe s telegrafem. Telegraf byl ve většině stanic v dopravní kanceláři. Moje první sezení u přístroje. Zkouška psaní s použitím telegrafního klíče, vůbec se mi nedařila. Písmena byla nečitelná, mezery nepravidelné a někdy i špatně zapsaná značka. V duchu jsem si řekla, musím se řádně naučit morzeovu abecedu. Jakmile stiskneš klíč, už musíš psát a ne přemýšlet jak se co píše.

Kousek od telegrafu byla ústředna „UB“ o které jsme se právě učili, po domluvě mi bylo dovoleno se na ústřednu podívat. Práce manipulantky se mi zdála velmi složitá. Podařilo se mi získat nějaké tiskopisy z přepravní služby, které jsem využila při vyučování přepravy.

Praxi vždy potvrzoval náčelník stanice:

8. prosince jsem v Letohradě pokračovala s praktickou výukou telegrafu, přesto, že se pomalu začínal zavádět dálnopis. Krátce před koncem praxe přijel na kontrolu pan učitel František Vrátil.

Dne 15. prosince v den praxe se mi podařilo zaspát. Vlak mi ujel, udýchaná jsem spěchala do školy nechat si napsat praxi do jiné stanice. Pan učitel ing. Chudý mi určil Moravany. Spolužáci, kteří spěchali k nádraží mi říkali, že v Zámrsku nikdo není, ať vystoupím tam a nejezdím až do Moravan. Rozhodnutí bylo okamžité, vystoupila jsem v Zámrsku, ale byl tam Pepík Chráska a tak spolu jsme se učili morze značky. Z praxe jsme přijeli pozdě. Vlak byl opožděn o 60 minut.

Dva dny před Štědrým dnem jsem jela opět do Letohradu. Psaní a vyfukávání morze značek mi již docela šlo, ale čtení z proužku ještě ne. Hlavně číslice a zkratky mi dělaly potíže. Po skončené praxi jsem zaměstnancům popřála hezké Vánoce a pelášila domů.

Rok 1956. Po novoročních svátcích podrobný deník jsem přestala psát. Praxi jsem vykonala ještě několikrát v Letohradu, následovala Olomouc, telegraf a dálnopis, který byl daleko lépe ovladatelný a lehčí pro pochopení.

Po telegrafní praxi pokračoval výcvik v dopravní službě, nejprve na stavědlech, jako signalista v zácvikových stanicích v Šumperku a v Opatově.

V závěru školního roku následovala práce ve vlaku a to jako vlakový manipulant a průvodčí.

O prázdninách v roce 1956 ve vlastním zájmu jsem vykonávala bezplatnou praxi v Třebovicích v Čechách. Pan učitel František Vrátil, mě napsal dopis pro náčelníka stanice s doporučením, aby mě umožnil vykonávat praxi u telegrafu. Nastoupila jsem 2. července 1956. Do stanice mě dovezl vlak 4404 a po ohlášení náčelníkovi, sedám k telegrafu a cvičím se v psaní a čtení. Praxe pokračovala až do 12. července. Nezapomenu na den 7. července, kdy jsem poprvé hlásila vlakovému dispečerovi příjezdy a odjezdy vlaků s dopravního deníku výpravčího.

Dne 10. července jsem sama požádala vlakvedoucího, zdali s nimi mohu jet do Prostějova jako průvodčí v zácviku. Svolil. Zpáteční cesta byly s přestupem v Moravské Třebové na motorák, který mně dovezl do České Třebové.

A tak končí moje zápisky z druhého ročníku průmyslové dopravní školy, které mně a jistě i Vám připomenou studium v padesátých letech minulého století.

Vzpomínky Tomáše Sáňky

Na konci posledního školního roku, JUK (*jednoročního učebního kurzu, který nahrazoval IV. třídu měšťanské školy. Důvodem byla reorganizace školství vznikly tak zvané osmiletky*), došla stejně jako mě 28. června 1954, tak každému z nás pozvánka k přijímací zkoušce do České Třebové. Ke zkoušce jsme se sjížděli ze všech stran. Poprvé jsem vystoupil z rychlíku v České Třebové, prošel podchodem do pohledného vestibulu a vyšel z nádražní budovy na nynější Pernerovo náměstí. Moje první setkání bylo s nastávajícím spolužákem a spolubydlícím Janem Štaudem z Poličky. Vidím jej jako dnes, byl ve světle hnědém obleku, v upnutém na dva knoflíky, se školní kabelou v ruce. Nevěděl, kudy se jde do školy, po dotazu se ke mně přidal a společně jsme došli k budově školy, kde se konaly přijímací zkoušky. K mému překvapení se stal mým spolužákem a dokonce i spolubydlícím. Po roce 1968 emigroval do Norska.

Zájem o tuto školu v roce 1954/1955 daleko převyšoval určený počet studentů pro studium. Přihlášeno bylo 600 uchazečů, ale přijato mohlo být pouze 160, pro obor dopravní, strojní a strojvůdcovský. Ve školním roce 1954/1955 bylo zapsáno 542 studentů k dennímu studiu a studiu pro pracující, kteří byli zaměstnanci železnic.

K přijímací zkoušce jsme všichni vstupovali do abecedně označených učeben. Zkoušky byly písemné a ústní, z jazyka českého a matematiky. Každý z nás seděl v lavici se stejně nervózním kandidátem na studium. Na mne vyšla první lavice, seděl jsem vedle chlapce, který stejně jako já čekal na zadání písemné zkoušky. Asi nebyl přijat, více jsem jej již neviděl. Témata a příklady byly vyhlášeny rozhlasem. Ve třídě byl amplion, který příklady z matematiky diktoval. Po vyhlášení, jsme začali příklady řešit. Do ticha celé třídy se po chvíli ozvalo „*Třetí příklad nepočítejte, nemá řešení*“. Víím, že to byl příklad na nějaké převody ozubených kol. Rovněž téma slohová práce z češtiny byla ohlášena rozhlasem. Po napsaných testech přišly na řadu ústní zkoušky. Stáli jsme na chodbě a čekali. Bylo to nepříjemné, pak se ozvalo příjmení nastávajícího studenta. Na katedře u stolu seděl profesor, dal mi nějaký vzoreček a pak mi

nařídil vzít kružítko a sestrojit sečnu a tečnu. Víím, že z matematiky jsem uspěl ihned. Z češtiny si již otázky nepamatuji. Hned po zkoušce jsme v odpoledních hodinách odcházeli na vlaky, které nás odvezly do domovů.

Dne 16. srpna konečně přišel dopis z České Třebové o **přijetí ke studiu a zároveň i do Železničního výchovného střediska „ŽVCHS“** s polovojenským režimem. Dobře si pamatuji obálku ve schránce v rozměru A5, kterou jsem otevíral stejně jako ostatní a **rozhodnutí přijat - nepřijat** jsem četl s neskutečnou nervozitou. Stálo v něm: „**Jste přijat.**“ Přijetí na studium bylo podmíněno jednak přijímací zkouškou z češtiny a matematiky, ale zároveň i zdravotní a smyslovou způsobilostí. Zdravotní a smyslovou způsobilost ověřoval, železniční lékař. Pro funkci výpravčího stačila smyslová skupina B. *(skupina „B“ měla úlevu v nošení brýlí do 2 dioptrií).*

Měsíční plat za pobyt v ŽVCHS byl 345,- Kč, což byla pro rodiče položka poměrně vysoká. Zároveň byli upozorněni, že školní pomůcky a učebnice objednala škola, ale výdaje v částce 100,- Kč student při nástupu je povinen uhradit. Zajímavým upozorněním byla povinnost každého studenta číst a odebírat denní tisk což představovalo částku 4,- Kčs měsíčně.

V druhé části byly pokyny pro osobní potřebu studenta. Množství prádla bylo doporučeno si vzít tolik, aby vystačilo do 17. září, protože v pátek jsme již jako studenti v odpoledních hodinách po skončeném vyučování měli první odjezdovku. Odjezdovky byly pravidelné v pátek, poledními rychlíky vždy jedenkrát v měsíci. Vzpomínám spolu s Vaškem Brázdou na současné odjezdy dvou rychlíků ve směru na Přerov a Brno. Oba odjížděly v 11,30 hod. Přerovský rychlík, byl tažen parní lokomotivou, řady 387 (Mikádo) a brněnský lokomotivou řady 498 (Albatros). Souběžnost kolejí ve směru na Rybník byla dlouhá a oba vlaky rádoby soutěžily v rychlosti. Bohužel Albatros s Vaškem Brázdou vždy vítězil.

Dokladem a jízdenkou byly tak zvané „ADM“ průkazky, v kterých byla vložka, kde se zapisovala vlaková cesta, odkud a kam jedeme. Uvedenou cestu podepsala třídní profesorka a výdejna jízdenek pak datovým razítkem jízdu povolila. Zpět jsme se museli vrátit v neděli nejpozději do 23,00 hodin, abychom ráno do školy byli vyspaní a odpočatí.

Ale vracím se zpátky k mému prvnímu odjezdu na studia do České Třebové. Stejný prožitek měli všichni spolužáci.

Brzy ráno, bylo to v úterý 31. srpna, jsem byl připraven, s malým kufříkem a školní kabelí k odjezdu, odpoledním rychlíkem z Bohumína do České Třebové. Kufřík měl obsah podle pokynů a to osobní prádlo, přezůvky, domácí oblečení, hygienické potřeby a příbor. Do „Železničního výchovného střediska“ všichni museli dojet 31. srpna do 20,00 hodiny. Tak stálo v dopise ředitele školy.

Rychlík byl výchozí z Bohumína a já poprvé sám, jako student odjížděl do neznámého světa. Po příjezdu do České Třebové bylo již k večeru, před nádražím stálo dodávkové auto, které čekalo na přijíždějící studenty a odváželo kufry k budově internátu. Kufřík jsem předal řidiči a já spolu s ostatními kráčel městem do nového domova. Po příchodu na vrátnici, jsem z hromady kufrů vybral svůj kufřík a službu konající vychovatel po kontrole v seznamu studentů určil každému světnici a patro. Mně určil druhé poschodí v jižním křídle, číslo světnice si již nepamatuji, (myslím č. 212).

Když jsem poprvé otevřel dveře a vstoupil do světnice, byli tam již spolužáci, Honza Štaud a Václav Brázda. Seděli v teplácích na posteli a dívali se na mě, se zvědavostí, kdo to přišel. Kufřík jsem položil na zbývajícím volnou postel. Převlékl se do tepláků, uložil oblečení a prádlo do skříně. Posadil se na svoji postel a začalo vzájemné oťukávání. Spolužáci byli ze všech koutů Moravy, Čech a já jediný ze Slezska. Velmi brzy jsme se spřátelili a to nejen na světnici, ale mohu říci na celém poschodí. Mezi námi nebylo žádných sociálních rozdílů. Všichni jsme měli stejné domácí oblečení, tepláky dole s gumičkou, na hlavách v té době populární barety, stejně šité košile, včetně školních pomůcek. Nic jsme si nemohli mezi sebou závidět.

Naším vychovatelem byl nejprve pan Drahomír Gattner, kterého vystřídal Ladislav Plocek. Děvčata měla za vychovatelku paní Pencovou, kterou po roce vystřídala paní Fialová. Vedle nás na stejném poschodí byla třída II D. Vychovatelem byl pan Dobromil Kepř, všestranný muzikant, vychovatel mládeže, organizátor hudebního života v České Třebové. Na internátě Na Skalce, založil studentský pěvecký sbor, taneční orchestr a dechovku. Často vystupovali na koncertech v Javorce a v okolních městech, dokonce i v Pardubicích a v Praze.

Drahomír Gattner

Ladislav Plocek

Fialová

Na pokoji jsme byli tři a v některých pokojích čtyři. Spalo se na železných postelích, na třech madracích bylo bílé prostěradlo, přikrývkou byla deka, povlečená bílou kapnou. Pod hlavou byl klín a malý povlečený polštářek. V pokoji byly dvě dřevěné skříně a každý měl svůj noční stolek. Pod oknem byl stůl a tři židle.

Ve studentském domově byla rovněž „Ošetřovna“ se zdravotní sestrou, která řešila akutní případy onemocnění. Byly zde lůžka pro nemocné. Zdravotní sestra byla oprávněna pro nemoc omluvit studenta ze školního vyučování.

Pokoje: Chlapecký

Dívčí

Hudební soubor vychovatelů s náčelníkem Karlem Kuvíkem

Kázeň a pořádek

Má povoleno vzdáliti se z Vých. střediska C

Dne	Od	Účel	Povolil	Služba	Dne	Od	Účel	Povolil	Služba
24.	14.30	hina			25.	22.30	hina		
7.	22.30	hina			26.	22.30	hina		
16.	19.30	hina			27.	22.30	hina		
19.	22.30	hina			28.	22.30	hina		
20.	22.30	hina			29.	22.30	hina		
23.	22.30	hina			30.	22.30	hina		
24.	22.30	hina			31.	22.30	hina		
25.	22.30	hina							
26.	22.30	hina							
27.	22.30	hina							
28.	22.30	hina							
29.	22.30	hina							
30.	22.30	hina							
31.	22.30	hina							

0112 1081

Název ubytovacího střediska zněl „**Železniční výchovné středisko**“. V roce 1956 přejmenováno na „**Železniční studentský domov**“. Ve studentském domově panoval polovojenský režim. Vše bylo organizované a naplánované týdenním rozvrhem, od budíčku až po večerku. Nástupy na večerní rozkaz, rozdělení služeb na poschodí, večerka, budíček, osobní hygiena, společné odchody do jídelny, propustky na vycházky.

Propustka byla malá knížečka na přední straně s nápisem „**Dovolenka**“. Uprostřed byl předepsán text: „**Má povoleno vzdáliti se z Výchovného střediska Č. Třebová** Dne: Od: Do:..... Účel:..... Povolil: služba:..... Čas příchodu z vycházky kontroloval vrátný, který každý opožděný příchod ohlásil vychovateli.

Rozvrh činnosti ve studentském domově v časovém sledu až do večerky, byl vyvěšen na učebně. Většina času byla věnována samostudiu.

Na každém poschodí, měla každá třída svoji společenskou místnost, kde každý večer v 18,00 hodin při nástupu studentů vychovatel četl rozkaz náčelníka ŽVCHS. V rozkaze náčelníka byl určen dozorčí vychovatel a jeho pomocník, kterým byl vždy student vyššího ročníku, následovali jmenovitě dozorčí, což byli studenti podle tříd na poschodích severní a jižní budovy. Dozorčí student, každý za svou třídu seděl vždy za stolem na chodbě, před schodištěm. Byl povinen ohlásit pomocníkovi dozorčího poschodí, jméno, číslo světnice a postel, na které leží. Ráno půl hodiny před budíčkem jej vzbudil pomocník dozorčího vychovatele. Služby byly v sobotu i v neděli. Dozorčí měl odpovědnost za budíček své třídy. Po budíčku následovala osobní hygiena, úklid světnice a snídaně. Vše bylo časově sladěno.

Dozorčí poschodí, byl označen na rukávě červenou páskou, která byla respektována i profesorským sborem ve škole. Takto označený student nebyl v ten den zkoušen. To mělo i jednu studentskou výhodu v zapůjčení pásky tomu, který byl ohrožen zkouškou.

Vychovatel dbal na kázeň, čistotu, pořádek a úklid. Sobotní úklid byl prováděn po příchodu ze školy po obědě. Světnice se vytíraly, podlaha byla xylolitová červené barvy, která se voskovala a pak se hadry leštila. Zároveň se uklízely učebny, umývárka a záchody. Jedenkrát měsíčně byla povinnost vyklepat deky. Kontrolu úklidu prováděl starší vychovatel a vychovatel. Procházeli světnice a kontrolovali uložení prádla ve skříních, ustlané postele, a utřený prach.

Že kázeň byla vyžadována a kontrolována dokazuje událost na Studentském domově v roce 1957. Od 31. ledna byly týdenní pololetní prázdniny. Krátce po pololetních prázdninách náčelník Karel Kuvík nařídil vychovatelům zákaz vydávání vycházek, z důvodu nekázně ve Studentském domově od 20. února až do 10. března.

Měli jsme i studentské uniformy. V prvním ročníku ještě starého typu, v podobě tmavomodré bundy s našitým okřídleným kolem, na levé straně v horní polovině byly dvě menší kapse a dvě větší kapse dole. K bundě patřil opasek s přezkou. Na rukávě byly červené šipky, které podle počtu označovaly ročník studia. Ve druhém ročníku jsme dostali uniformy nové, stejného střihu jako železničáři. Výložky byly modré, se znakem kružítka a úhloměru (*studentské značení*).

Nové uniformy

Jídelna a společenský sál.

Protože internát ještě nebyl zcela dostavěn, chodili jsme celá třída organizovaně na snídani do města do jídelny „**U Zajíčků**“, každý se svým plechovým půllitrovým hrníčkem. Vedl nás vždy vychovatel. K snídani byla káva případně čaj, rohlíky, máslo, sýr nebo salám. Odpoledne nás čekal vždy chutný oběd. Jídelna byla dole pod starým náměstím. Na stěnách jídelny byly rozmístěny fotografie populárních herců padesátých let.

V průběhu roku byla střední budova internátu s jídelnou a společenským sálem dokončena. Prostorná jídelna se stolovou úpravou a s kuchyní byla v přízemí. Jídlo vydávaly kuchařky. Obědy a večeře na dvojitém podlouhlém talíři a polévku nalévala kuchařka do hlubokého talíře. V neděli byla večeře studená. Každá třída měla určenou výdejní dobu a nastupovala organizovaně. V průběhu studijního pobytu, každý kdo přicházel k obědu, musel mít žeton. Ráno s výdejem snídane každý student dostal dva rohlíky na svačinu. O velké přestávce jsme utíkali do mlékárny vedle kina. Tam jsme si koupili mléko ve sklenici a se dvěma rohlíky vše rychle spořádali.

Večer byl v jídelně vždy připraven velký hrnec s čajem a na stole nakrájený chléb. Za dobu našich studií se pouze jedenkrát událo, že jsme všichni po jednom nevydařeném obědě dostali průjem. Z toho důvodu bylo přerušeno na jeden den i vyučování.

Nad jídelnou byl velký společenský sál. Byl využíván v době plesů, konaly se zde taneční kurzy a zvláštností byla i povinnost jedenkrát měsíčně bavit internát kulturní akcí, kterou zajišťovaly jednotlivé třídy. Největší akcí bývaly taneční kurzy a závěrečné maturitní plesy. Náš třídní divadelní kroužek měl vystoupení, k Mezinárodnímu dni žen.

První vstup do školy

Po prvním budíčku, na druhý den 1. září 1954 v 8,00 hodin jsme vstoupili jako studenti do označené třídy **I.D.** „Vyšší průmyslové školy železniční, obor organizace vlakové dopravy“. Studium bylo čtyřleté, zakončené maturitní zkouškou. Tak jako na internátě byl polovojenský režim tak i na škole byl kladen důraz na železničářskou kázeň. Naše třída **I.D.** byla v prvním poschodí původní školní budovy na Fučíkově ulici. Na stejném patře byla třída **I.M** se strojním zaměřením.

Po příchodu do učebny sedáme za stoly do židlí vždy po dvojicích. Seděl jsem v první lavici, v řadě hned u dveří. Vedle mě po celou dobu seděl Mirek Kačírek. Prostřední řada patřila děvčatům. A v řadě u oken seděli zase chlapci.

Katedra měla stupínek se stolem pro vyučujícího a uprostřed na zdi byla dvojitá černá tabule. Obraz prezidenta byl samozřejmostí. Na stěně visela nástěnka. To bylo celé vybavení naší učebny. Po usazení jsme všichni s napětím očekávali první hodinu. Ozvalo se první zvonění a do třídy vstoupila naše třídní učitelka. Představila se Libuše Bezděková. Po přivítání nás požádala, aby se každý představil jménem a odkud přijel, pak následovala volba třídního výboru. Když nás vyzvala, zvolte si předsedu třídy, tak první vyskočil Honza Molek a ukázal na Evu Michalcovou: „Ta holka bude naše předsedkyně“. A tak se i stalo. Její pravou rukou byla, Eliška Lžíčarová. Byli jsme seznámeni s rozvrhem vyučování, který všichni zapsali do „Žákovských knížek“. Vyučování bylo i v sobotu.

Vedení školy

Ředitelem školy byl **Ing. Arnošt Jindřich CSc**, jeho průpovídka ke studentovi, který žádal stipendium, bylo „*Když na to nemáš, nestuduj*“. V průběhu studií, jej vystřídal v roce 1956 **Antonín Bouchal**.

Třídní učitelkou nám byla „Libuška“. V průběhu studií si nás velice oblíbila. Mnohokrát nám pomohla z nějakého průšvihů a vždy se nás zastávala. Manžel Vláďa, byl náš velký přítel a kamarád. Doprovázel nás na každý výlet a exkurzi a skleněná dýmka míru naplněná vínem kolovala mezi námi za zvuku naší hymny. Skleněnou dýmku donesl Vašek Brázda a dýmka se stala našim talismanem a věrným průvodcem.

Ing. Libuše Bezděková a Ing. Vláďa Bezděk

Vedení studentského domova

Prvním náčelníkem studentského domova byl

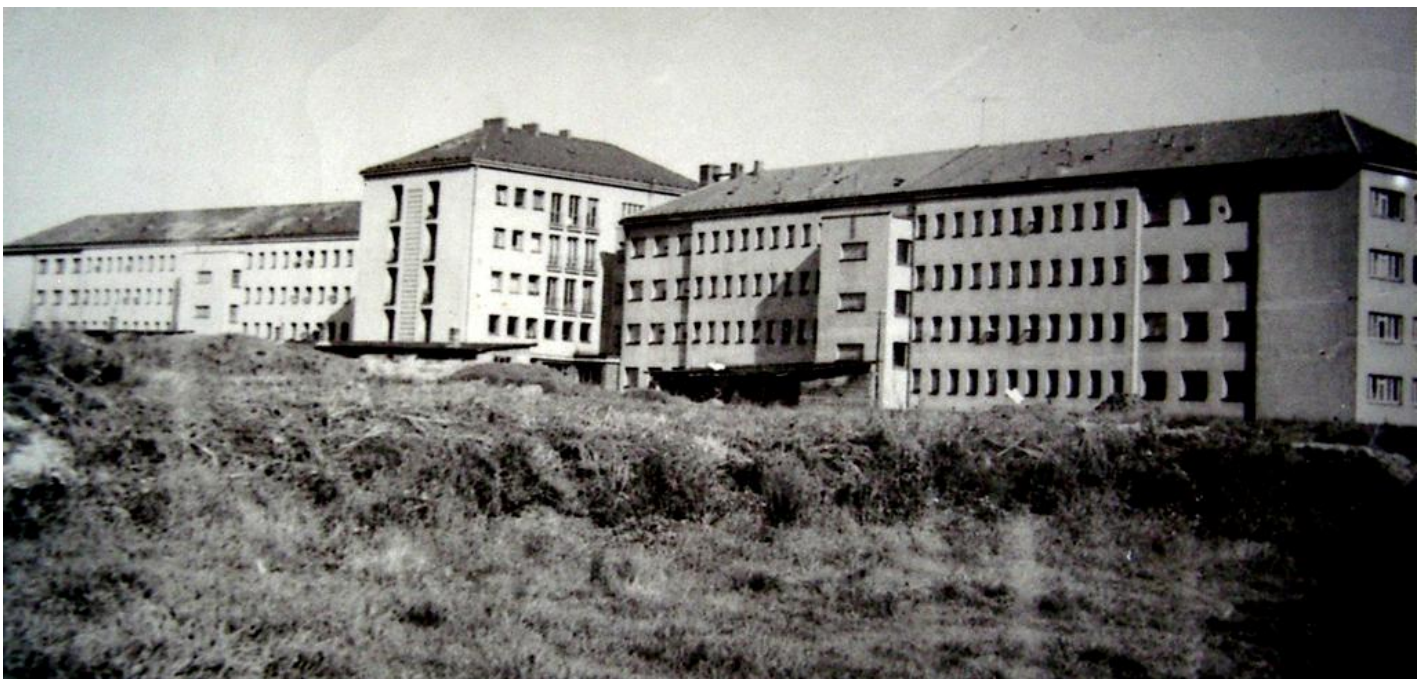
- Bedřich Bureš následně
- Karel Kuvík.

Vychovatelem naší třídy byl

- Drahomír Gatner a po jeho odchodu
- Ladislav Plocek.

Mimoškolní výchovou byli pověřeni

- Dobromil Kepřt,
- Miloslav Vašina
- Zdeněk Jelínek.

Studentský domov po dostavbě střední budovy

Profesorský sbor

Předmět	I.ročník	II. ročník	III. ročník	IV ročník
Jazyk český	Beránek,Bezděková	Bezděková	Bezděková	Jančík
Jazyk ruský	JUDr Wolf	Pavlová	Pavlová	Pavlová
Jazyk německý	Placht	Placht	Placht	-
Dějepis	Placht	Placht	-	-
Hosp. zeměpis	Placht	Placht	-	-
Pol. ekonomie	-	-	Jančík	Jančík
Matematika	Suchomel	Vocl	Vocl	-
Fyzika	Sedlák	Sedlák	-	-
Chemie	Sisr	-	-	-
Organizace a plánování	-	-	Vašina	Vašina
Účetnictví	Bezděková	Bezděková	Bezděková	Bezděková
Ekonomika železnic	Vrátil	-	-	-
Zabez. zařízení	-	Černík	Chudý	Ondráček
Doprava	Vrátil	Chudý	Brdíčko	Chudý
Přeprava	Řezníček	Řezníček	Řezníček	Řezníček
Ekonomika práce	-	-	Pávek	Pavlásek
Provozní praxe				
Tělesná výchova	Doležal	Doležal	Doležal	Hortlík
Předv,výchova	Doležal	-	-	-

Ve škole byl postrachem prof. **Vlastimír Sedlák**, učil nás fyziku. Byl velmi svérázný. Chodil o francouzských holích po úrazu. Měl ochrnuté obě nohy. Jezdil autem značky Velorex. Student, který měl službu, musel vždy před školou čekat na příjezd Velorexu a vzít Sedlákovi nafouknuté gumové kolo, na kterém seděl a tašku. Běda, když přišla služba pozdě. Byl rozzloben a vždy to končilo testem nebo nepříjemnou zkouškou. Byl to jeden z nejtěžších předmětů.

Profesorka ruštiny **Růžena Pavlová**, (*Carevna*), byla velice přísná, ale

naučila nás v ruském jazyce opravdu skvěle mluvit, psát a číst. Během hodiny dokázala vyzkoušet celou třídu i dvakrát. Noviny Gudok (*Píšťala*), byly pověstné a překlad odborných článků v nás vzbuzoval hrůzu. Její vystupování a přednáška byla vždy strohá a zkouška nekompromisní. Byla věkově starší, vdala se za studenta ze IV. ročníku Maška.

Zabezpečovací zařízení „Zabzo a dopravu“ nás vyučoval **ing. Jindřich Chudý**, odborník na železnici, středoškolský pedagog a známý loutkář. Jako odborník pracoval v Praze na Ministerstvu dopravy, kde se věnoval elektrifikaci hlavních železničních tratí. Byl také jedním z těch, kteří v roce 1957 přivezli do České Třebové první vlak tažený elektrickou lokomotivou. V té době se připravovala přestavba místního železničního uzlu a zřizoval se zde Investorský úsek. Ing. Chudý využil situace a na toto

pracoviště se nechal přeložit. Po několika letech se Investorské pracoviště z České Třebové stěhovalo do Pardubic. Nechtěl nikam dojíždět, proto začal učit odborné předměty na zdejší Střední průmyslové škole železniční, kde působil až do svého odchodu do důchodu v roce 1989. Pracoval v kulturní komisi, jako loutkář pomáhal při realizaci výstavby nové českotřebovské Loutkové scény, která se tehdy stavěla v akci Z. Velké úsilí, coby českotřebovský patriot, věnoval také výstavbě železničního skanzenu. Podařilo se mu zajistit pozemek na místě závodu Korado, po základních úpravách byly instalovány první exponáty. Narazil

však na nepochopení na rozhodujících místech a tak celé toto snažení jak rychle začalo, tak skončilo.

Svérázně vyučoval profesor **Jaroslav Řezníček**, (*Paťala*) přepravu. Jeho oblíbenou stanicí byla zastávka Bezpráví. Vždy, když přednášel nebo zkoušel, vypravoval vozovou zásilku, případně cestujícího z této zastávky. Předmět byl pro nás velice nezáživný, byla to snůška příkazů, tiskopisů. V jeho hodině to někdy vypadalo jako v židovské

škole. Zvláště neoblíbené byly různé výpočty přepravného v nákladní a osobní přepravě. Se svým spolužákem Mirkem Kačírkem jsme se dostali do předmaturitního průšvihů. Při jeho výkladu jsme pod lavicí hráli lodě. Řezníček to uviděl, přiletěl k nám, sebral nám ty čtverečkované papíry, na které jsme se museli podepsat a napsat: *„Tímto jsem se zabýval před maturitou“*. Vše donesl do sborovny. Z této nepříjemné situace nám pomohla naše Libuška.

Nezapomenutelnými postavami byli profesori tělocviku. **František Doležal**. (*Maska byla jeho přezdívka*). Vyučoval nás v prvním až třetím ročníku. Do hodiny tělocviku přicházel většinou pozdě. Jeho omluvnou průpovídkou bylo: „Přicházím opožděně, buďte mi nápomocni“. A po této větě hodil na nás svérázný pohled MASKU.

František Hortlík (*Balvan*) ten se nám ve čtvrtém ročníku představil takto: Vešel po zvonění do třídy. Práskl pěstí do tabule a napsal: „Ich Heisse Franz Hortlik! Říkají mi BALVAN, ale jenom mým dětem neříkejte kamínky“. Jednou suploval Doležala a cvičil s námi před školou. Na hlavě měl baret, který nesl známky špíny. Když viděl, že nás baret zaujal. Zvolal: „Ano baret mám špinavý proto, že jsem ryl na zahradě“.

František Vrátil, učil nás jen v prvním ročníku dopravu. Vidím ho jako dnes, sedícího za katedrou na stupínku, s pleší a typickými kulatými brýlemi. Pod nosem tmavý knírek, postarší sako, vypnuté přes kulaté břicho a zapnuté na jeden knoflík. Typický úředník, ale velmi hodný pán. Jeho průpovídkou bylo: „Studenti uče se, špatný prospěch znamená ztrátu stipendia a další následky ve vašem studiu“...

Němčinu, zeměpis a dějepis, vyučoval profesor **Václav Placht ThDr.** středoškolský profesor, knihovník, archivář, autor historických časopiseckých článků. Narodil se v Děčíně nad Labem. Gymnázium studoval v Klatovech a v Praze, kde maturoval v roce 1915. Ve studiu pokračoval na filozofické a přírodovědecké fakultě UK v Praze (aprobace dějepis – zeměpis). Působil na gymnáziích v Litomyšli, Českém Těšíně, Jablunkově, Hodoníně a od roku 1939 v České Třebové. Koncem války ještě učil v Českém Brodě. Po válce se vrátil do České Třebové, kde byl 13. srpna 1945 jmenován ředitelem gymnázia. Funkci vykonával do roku 1950. V té době byl radou KNV v Pardubicích „přidělen k výkonu práce“ na Střední průmyslovou školu železniční v České Třebové, kde učil až do roku 1958. Profesor Placht ve funkci archiváře vykonal pro historii České Třebové velký kus práce. Postupně evidoval a zpřístupňoval nejstarší část dochovaných písemností. V té době byly v archivu uloženy vedle vlastního městského fondu archiválie osvětových spolků, cechů, škol, soukromníků. Archiv také doplňoval písemnostmi ze skartací, sběrem plakátů a fotografií pro tzv. sbírku soudobé dokumentace. Vše vykonával mimo své zaměstnání ve škole. Zemřel v Plzni ve věku 95 let.

Byl štíhlé vysoké postavy. Jeho obličej byl hranatý, s dlouhými licousy. Jeho příchod do třídy byl velice elegantní. Hned při vstupu bylo vidět, že vchází do třídy osobnost. U studentů měl velikou autoritu. Jeho přednášky byly velice poutavé, zvláště v předmětu dějepis. Celý výklad měl heslovitě napsán na lístcích velikosti korespondenčního dopisu. Byl ctitelem Husova odkazu a jeho víry. Aniž jsme to věděli, studoval teologii. Jako důkaz jeho husitské víry byla přednáška Jan Hus v Kostnici soud rozsudek a upálení. Když došel ve výkladu k upálení Mistra Jana, hlas se mu rozechvěl a za naprostého ticha celé třídy v půlce přednášky ze třídy odešel. Byl to velmi vzdělaný, citlivý a zásadový pán.

Začínal v Těšínském Slezsku a vzpomínal na podivné nářečí, kde se mluvilo „*Po našemu*“. Šedí mucha na štěně.... Já jsem nářečí znal a když jsem mu tímto slengem odpověděl, tak si mne oblíbil.

Jednou při vyučování zeměpisu zkoušel Jardu Pršalu, ten učivo moc neznal a hledal v třídě nápovědu, které se mu dostalo. Prof. Placht to uslyšel a

velmi se rozčílil. Kdo to napověděl !! Zvolal zvýšeným hlasem do třídy a posléze již silně křičel a dokonce plivnul. Nikdo se nepřiznal. Vztyčil se u stolu a křičel: „*Cháska, hanba, poturčenec horší Turka, to jsou ty následky Bílé Hory*“, vzal žákovskou knížku a hodil ji do třídy, za ní letěly poznámky a pak i Pršala.

V němčině když nás učil, bylo vždy se stereotypní pravidelností po každém čtení zvoláno „*Noch einmal Ganze Klasse lesen*“ (Celá třída ještě jednou číst). Nelze zapomenout na německou píseň, kterou jsme biflovali za domácí úkol. Ve škole pak za houslového doprovodu Jardy Šustka celá třída zpívala:

*„Sah ein Knab ein Röslein stehn,
Röslein auf der Heiden,
War so jung und morgenschön,
Lief er schnell, es nah zu sehn,
Sah's mit vielen Freuden.
Röslein, Röslein, Röslein rot,
Röslein auf der Heiden.“*

Organizaci a plánování nás učil **Miloslav Vašina**, u studentů nebyl moc oblíbený. Předmět byl nezáživný nic nám neříkající.

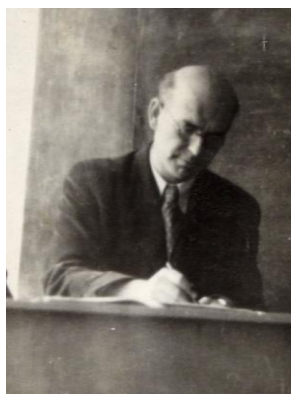
Václav Černík byl strohý nekompromisní, učil nás zabezpečovací zařízení, morzeovu abecedu, kterou při zkoušce vždy velmi přísně hodnotil. Jeho test byl vždy plný cizích slov a čísel. Když zkoušel, nechal studenta mluvit a jen pokyvoval hlavou. Když skončil, pronesl: „Všechno špatně! Sednout pětka“. Ještě v prvním ročníku odešel a zastoupil jej Ing. Jindřich Chudý a po něm ing. Josef Ondráček

K maturitě nás dovedl pak **ing. Josef Ondráček** s přezdívkou „Halavaňja“. (*Halavaňja byl autorem odborných knížek o zabezpečovacím zařízení na ČSD*).

František Jančík (Krasus) učil velmi nezáživný předmět politickou ekonomiku. V posledním ročníku pak jazyk český. Silně ráčkoval a nelze opomenout, jak Pepíkovi Chráskovi připomněl, ráčkujíc: „*Chrráska v tom by byl čerrt, aby jste tu maturritu neudělal.*“

Prof. **Suchomel a Jaroslav Vocl** nás učili matematiku, kterou vyučovali velmi rozumě a mohu říci, že nikdo neměl z tohoto předmětu vážné obavy.

Ekonomiku práce vyučoval **Jiří Pávek** malíř a pedagog velmi svérázný kantor. Byl nejmladším ze čtyř dětí vlakvedoucího ČSD Františka Pávka. Z páté třídy obecné chlapecké školy nastoupil k dalšímu studiu na českotřebovské reálné gymnázium. Výtvarné nadání mladého studenta zde okamžitě rozpoznal a následně všemožně podporoval profesor kreslení, akademický malíř František Bělský. Ten také rodičům doporučil, aby syna Jiřího dali na umělecká studia. Uměleckého vzdělání se mu dostalo v letech 1926 až 1932 na Uměleckoprůmyslové škole v Praze. Studoval zde obor figurální kreslení a figurální malbu kompoziční. Maloval krajiny, květiny, zátiší, věnoval se kresbě a malbě portrétní. Svě obrazy vystavoval v České Třebové, Uherském Hradišti, Stockholmu, Londýně, Brně a Praze. Ke škodě věci bylo tříštění jeho výtvarného talentu se zaměstnáním pedagoga. Od září 1936 vyučoval na státních měšťanských školách v Opavě, Sudicích a Komořanech. Od ledna 1941 působil na škole uměleckých řemesel v Uherském Hradišti. Po 2. světové válce se vrátil do rodného města České Třebové. Začínal na základní odborné škole, odkud byl přeložen v roce 1952 na Vyšší průmyslovou školu

železniční. Pedagogickou činnost ukončil na tehdy nově otevřené učňovské škole Na Skalce. Několikrát nám ve vyučování připomínal jeho partyzánskou minulost a vzpomínal na bojové zážitky na Dukle. Důkaz předváděl i názorně. Lehl si na zem a plazil se mezi lavicemi, což u nás vzbuzovalo představu o mírné pomatenosti.

Profesor **Ferdinand Sistr** menší elegantní prošedivělý pán s motýlkem pod krkem. Byl gymnaziálním profesorem chemie, kterou jsme měli pouze v prvním ročníku. Do hodiny chemie přicházel pokaždé pozdě. Pravidelně ráno cvičil na hrazdě a po skončeném cvičení, musel donést manželce vždy ke snídani z mlékárny mléko. Na uvedený předmět, jsme docházeli do posluchárny místního gymnázia. Jeho bonmot byl pronesen k Aničce Krátké., který zněl: „*Dlouhé vlasy, krátký rozum, že Krátká!*“

Brigády

Již v prvním ročníku se naše třída zapojila do jarních a podzimních prací v zemědělství. Brigády probíhaly v okolních JZD v obcích Čermná, Řetová a v části města České Třebové na Rybníku. V roce 1956 jsme sklízeli brambory i řepu v okrese Ústí nad Orlicí u obce Čermná. Sběr brambor probíhal ještě starým způsobem. Pár koní byl zapřažený do tak zvaného „čerta“, který ocelovými packami vyhazoval brambory z řádku. Zemědělci nás měli v oblibě a vždy jsme byli pohoštěni přímo na poli velmi dobrou svačinou.

Ve výsadbě lesních stromků byly brigády v polesí u Rudoltic v Čechách a u obce Rybník.

Duben 1957: Třídy I.D a I.SaJ sázení stromků u Rudoltic v Čechách

Sklizeň brambor Černá svačina na poli

Sklizeň řepy přestávka na řepné hromadě třída I.D a II.D

První Vánoce

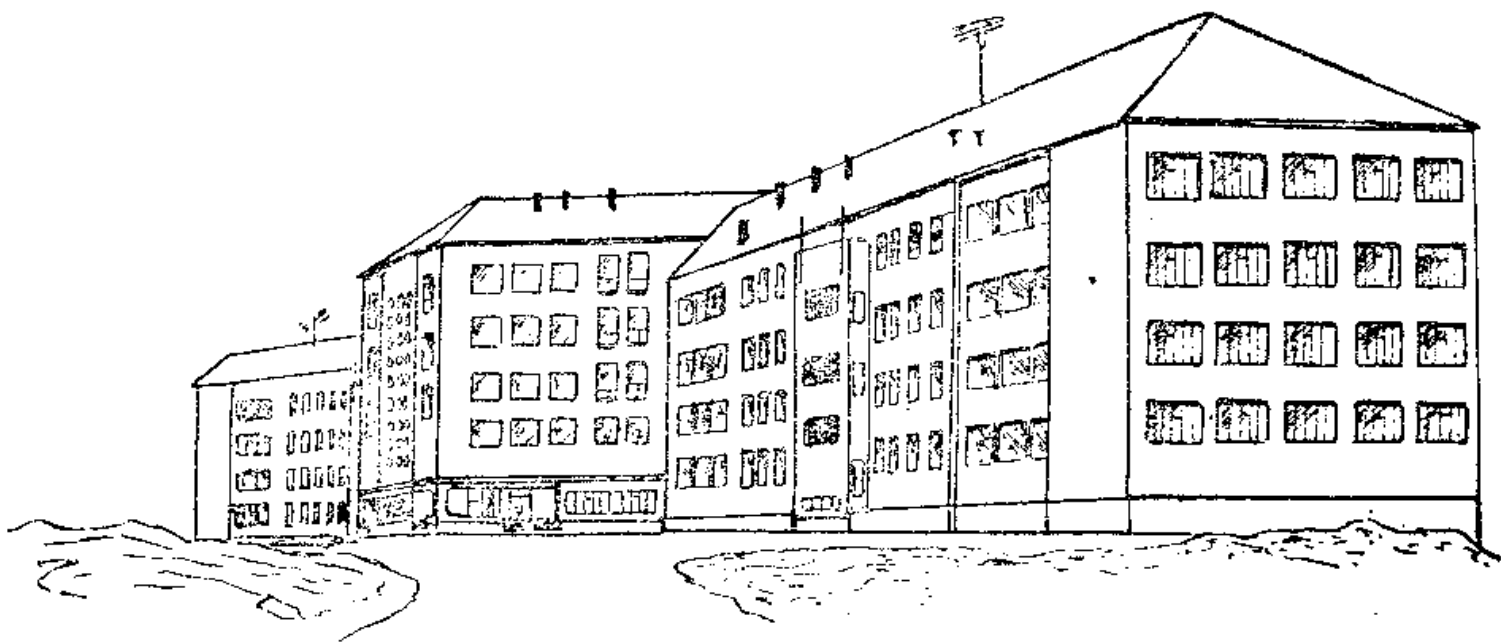
Podzim rychle ubíhal a blížily se vánoční svátky. Neskutečně jsme se všichni těšili na první studentské Vánoce. Když se blížila odjezdovka, ten večer celý internát byl ve vánoční náladě. Student z vyššího ročníku po večeři, na schodišti ve střední budově nádherně trubil vánoční píseň a ve škole na tabuli jsme před vyučováním napsali: „*Vánoce jsou svátky klidu nezkoušet, toť přání lidu*“. Ale ne všichni profesori to respektovali. Byl to prof. Vlastimír Sedlák z fyziky a Miloslav Vašina z politické ekonomie. Jak se přiblížila poslední vyučovací hodina a zazvonilo, všichni úprkem se hnali na nádraží, kde jsme se rozjeli na všechny strany. Byl to masový nástup na rychlíky. V tu dobu byly vlaky taženy parními lokomotivami a zvuk přijíždějícího rychlíku dodnes si připomínám.

Jen málo spolužáků bylo z Moravy. Rychlíky na Moravu jezdily do Přerova, který byl úvratí ve směru na Ostravu. Vždy po zastavení začali kolem vlaku pobíhat roznašeči piva a klobásů. To volání si dodnes pamatuji. Volali: „*PIVO HORRRRKÉ PÁRKY!!!*“. Lokomotiva byla vyvěšena a odjela do depa na

vyzbrojení. Vpředu čekala nová, která po najetí a vykonání brzdové zkoušky s naším rychlíkem pelášila až do Bohumína.

Ta chlapecká radost když jsem vystoupil ve studentské uniformě v Bohumíně, se nedá slovy popsat. Domov je domov!! Vánoce uběhly, přišel konec roku a Nový rok 1955. Celou dobu jsem se učil hrůzostrašnou fysiku a překládal „GUDOK“, ruské noviny, plachtu tak velkou jak bývalé Rudé právo.

A přišel den odjezdu. Rychlík na Prahu odjížděl v 15,30. Býval vždy již z výchozí stanice plný cestujících, hlavně studentů do škol. Nikdy jsem si z toho nezoufal, bylo mi celkem jedno, stojím-li na uličce, nebo sedím. Krátce po Novém roce nastalo období zkoušek a písemek. Přiblížilo se první pololetí. Následovalo první pololetní vysvědčení, hodnocení našeho studia. Někteří to nezvládli a během studií tak odešlo z naší třídy osm spolužáků.

Třemešná ve Slezsku společná fotografie

Exkurze

Protože výlety byly oficiálně zakázány, byla vedením školy pro naši třídu schválena exkurze, na úzkorozchodnou trať z Třemešné ve Slezsku do Osoblahy. Exkurzi vedl pan František Vrátil a vychovatel Drahomír Gattner. Po příjezdu do Třemešné nám místní zaměstnanci ukázali práci s podvalníky a pak následovala jízda po úzkorozchodné trati do Osoblahy.

Nelze nevzpomenout na průvodčího vlaku, kterého naše skupinka zaujala a začal nám líčit příhodu, která se stala za jízdy úzkorozchodného vláčku v jednom oblouku, kde jeden mladík vyhodil z vlaku matku! My celý dychtiví jsme chtěli to místo vidět. Průvodčí nás do krajnosti napíнал a čekal na nejbližší oblouk, na který následně ukázal a řekl: Tady se to stalo!“ A my všichni co se stalo té ženě a průvodčí s vážnou tváří nám odpověděl nic – byla železná. Tak jsme bodrému průvodčímu naletěli.

V Osoblaze byl oběd. Městečko působilo velmi tísnivým dojmem. Bylo po válce ještě v rozvalinách. Zvláštností bylo místo, kde jsme obědvali. Byl to klášter a řádové sestry, které nám oběd uvařily, byly to Němky. Profesor Vrátíl, s řádovými sestrami hovořil německy. Po obědě jsme se vláčkem vrátili do Třemešné a tam nastoupili do vlaku ve směru na Jindřichov ve Slezsku. Projeli jsme se peážní tratí přes Glucholazy do Jeseníku. Průběh jízdy jsme se zaujetím sledovali. Vlak na hranici přibrzdil. Na každý vůz naskočili polští pohraniční vojáci. V Glucholazích vlak krátce zastavil, ale vojáci nikomu nedovolili vystoupit, lokomotiva objela soupravu a po zavěšení jsme pokračovali v jízdě na naše území. Eliška chtěla poslat dopis, ale voják ji to nedovolil. Po krátké přestávce jsme opustili Polsko, vojáci na hranici seskočili a my pokračovali přes Hanušovice do Zábřehu na Moravě do České Třebové.

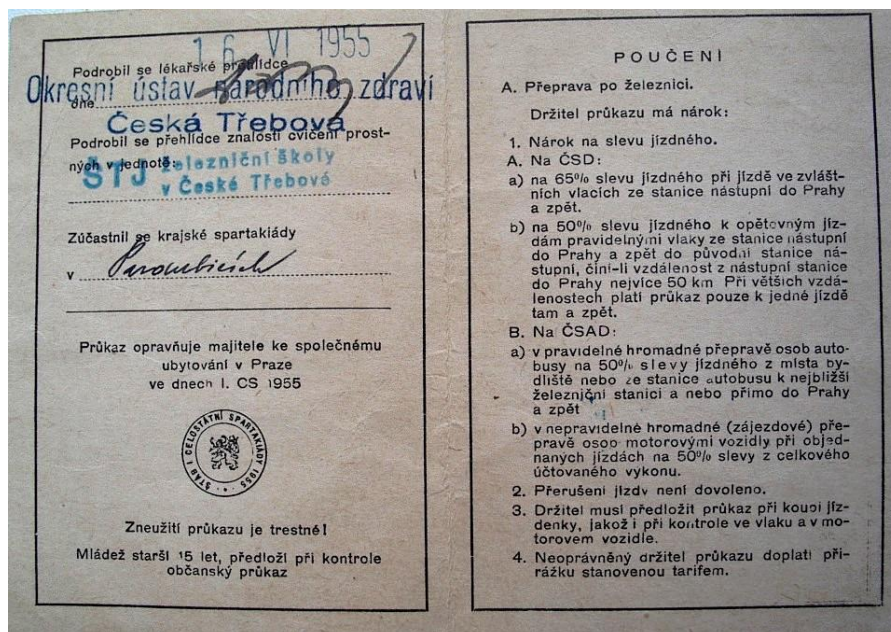
První spartakiáda v roce 1955

Na první celostátní spartakiádu nás připravoval František Doležal. Cvičili jsme jako dorostenci, za okres Ústí nad Orlicí a za kraj Pardubice. Okresní spartakiáda byla v Ústí nad Orlicí, a v Pardubicích pak krajská. Převlékárny v Pardubicích jsme měli na vysoké škole „Mlynářské a potravinářské“. Při spartakiádním průvodu v Ústí nad Orlicí vzpomínáme, že Česká Třebová a Ústí nad Orlicí byly dva rivalové, což jsme ústečákům připomněli voláním: „Vítr fouká vítr šustí, my zdravíme venkov Ústí“

Po krajském vystoupení nás očekávala celostátní spartakiáda 23. června v Praze. Škola všem cvičícím vystavila průkazky účastníka I. československé spartakiády, které podepsal učitel Josef Stolín, (ŠTJ železniční škola Česká Třebová).

V den odjezdu na spartakiádu, jsme odcházeli na nádraží, kde stál pro nás připraven spartakiádní vlak. Sestával z nákladních krytých vozů. V každém voze byly na sezení dřevěné lavice, vybavené v režimu Z VOJ. Dvéře do protisměru byly zajištěny, pootevřeny a hák dveří v polovině zaklesnut aby nikdo za jízdy nevypadl. Po skončené spartakiádě nás stejným způsobem odvezli zpět do České Třebové.

Na Strahovském stadionu jsme cvičili skladbu určenou pro dorostence za

kraj Pardubice. Před vlastním cvičením jsme svršky ukládali do šaten, byly to dřevěné baráky v blízkosti stadionu postavené pro tento účel. Dne 23. června jsme měli přidělenou šatnu č. 4. druhé patro oddíl 14.

Na druhý den 24. června šatnu č. 4. druhé patro oddíl 13. Nelze nezpomenout, že se nám podařilo z malé blízkosti spatřit tehdejšího prezidenta Antonína Zápotockého, jak procházel mezi šatnami cvičenců. Vlastní vystoupení bylo na obrovském stadiónu na Strahově. Po nástupu na obrovskou plochu se každému zatajil dech. To množství lidí na tribunách a ta rozlehlost nás ohromila.

Ve volném dnu 25. června, jsme obdrželi vstupenky ke stání na spartakiádní vystoupení dorostenek a žáků. Na vstupence byl označen příchod branou č. III. od Hradčan. Tramvajový lístek stál pouze 0,30 hal. Slevy byly na základě vystavené průkazky. Po skončeném vystoupení byl odjezd cvičenců

skvěle organizován. Znovu jsme se vraceli stejným způsobem, jakým jsme dojeli. Plni dojmů nás za pár dnů čekali prázdniny.

A nastaly první studentské prázdniny. S tradičními kufříky a s prvním vysvědčením, jsme všichni pospíchali na nádraží, kde nás rychlíky rozvezly do našich domovů.

Po prvních studentských prázdninách v září ve školním roce 1955/56 nastoupili jsme do **II. D.**

První strojírenský veletrh v Brně

Od 11. září do 9. října 1955 se konala v Brně Výstava československého strojírenství. Vedení školy nám umožnilo tuto ojedinělou a první výstavu společně navštívit. Do Brna odjela celá třída. Doprovázel nás František Doležal a třídní učitelka Libuše Bezděková.

Brno: Libuška Bezděková a František Doležal soubor folk.

První strojírenský veletrh Brno spolužačky.

Brno: Eliška a Eva

Strojírenská výstava to nebyl jen areál výstaviště. Na veledromu jezdily po dráze modely motocyklů a kol. Bohatý byl i doprovodný program. K průmyslovému paláci s pavilony Brno a Morava bylo položeno 300 metrů kolejí, kde se navezly exponáty železniční techniky jako vozy, lokomotivy a železniční stroje. Z návštěvy a prohlídky plni dojmů jsme se vraceli zpět do České Třebové.

V říjnu roku 1955 vedení školy a studentského domova připravilo schůzku rodičů, kteří byli informováni o prospěchu a chování nás studentů. Aktivita Sdružení rodičů a přátel školy při průmyslové škole byla příkladná. V sobotu 11. února 1956 v novém sále železničního studentského domova připravili první společenský ples. K tanci hrála hudba za řízení pana Urbánka. Vstupné činilo 10,- a 5.- Kč.

První společenský ples SRPŠ Česká Třebová 11. 2. 1956

Exkurze na úzkorozchodné železnici

Exkurze byla zaměřena na konkrétní ukázkou provozu historické tratě, Obrataň – Jindřichův Hradec – Nová Bystřice, která byla postavena koncem 19. století, ale i na stavební raritu tak zvanou kolejovou splítku. Trať dlouhá 33 km má neuvěřitelných 29 zastávek. Kuriozitou je dodnes zastávka Kaproun, která je nejmenším nádražím v Evropě. Oblast kolem tratě nese název Česká Kanada.

Společné foto: Úzkorozchodná železnice Jindřichův Hradec - Obrataň

Když den končil, celá třída se odebrala na společnou ubytovnu v Jindřichově Hradci kousek od rybníku Velký Vajgar. Na druhý den dopoledne, jsme si prohlédli město a vstoupili na nejslavnější čáru z dlažebních kostek vyznačený 15, poledník východní délky v Jindřichovém Hradci.

Následovala exkurze a prohlídka tužkárny Koh – I - nnor, která v té době začala vyrábět první kuličkové pera. První zastavení bylo na pracovišti, kde se mlela tuha. Nikdo z nás nezapomene na množství nádherných tužek a per, které automaty hrnuly do připravených krabic a následně do expozice. V tu dobu se zde vyráběly klasické dřevěné tužky různých tvrdostí, velice populární bezdřevé grafitové tužky, pastelové tužky a populární značka v té době velice rozšířeného pera Centropen. Všichni jsme si mohli ke konci prohlídky kontrolou vyřazené tužky vzít jako památku domů. Žádní skrbíci jsme nebyli.

Po prázdninách v roce 1956 jsme nastoupili v září do předposledního ročníku třídy **III.aD**. Dopravní škola se osamostatnila a byla přemístěna do budovy bývalých kasáren (*kousek od kina*). V Kostelci nad Orlicí byla zrušena dopravní škola a studenti přešli do České Třebové a pro rozlišení tříd nám doplnili k **III.D** i malé „a“.

Ředitelem se stal **ing. Josef Brdík** a třídní učitelkou zůstala ing. Libuše Bezděková. Naše třída byla v prvním patře, na zadní stěně naší nové třídy byl nápis, který vidím ještě dnes.

„Sláb jen ten, kdo ztratil v sebe víru a malý jen ten, kdo má jen malý cíl“

O vánočních svátcích nastalo již velmi náročné učení. Zvláště to byla ruština a odborné předměty. Dostali jsme rozpis zkoušek a písemek což nikdo z nás nepodceňoval.

Od 1. – 5. ledna 1957 byly novoroční prázdniny, které rychle uběhly a všichni jsme se vraceli zpět do studentského domova, do našich světniček. Se mnou pokoj sdílel František Kudrna z Lededčka nad Sázavou, Josef Peer z Kladna a Jan Štaud z Poličky. Vzájemně a rádi jsme se na pokojích navštěvovali. Tři světnice, do kterých se vstupovalo z hlavní učebny, měly společný balkon. Z balkonů byl nádherný výhled na Českou Třebovou. Tam jsme trávili společné chvíle a dělali doslova vylomeniny. Dokumentují to fotografie. Kde vynikal

Jarda Hruška, Mirek Kebrle, Láďa Flemmer a Pepík Chráska. Nelze opomenout Frantu Krubu (*měl přezdívkou Liška*), ten se rozhodl, že z balkonu skočí do navezené hlíny. Taký skok učinil. Naštěstí se mu nic nestalo.

Na balkoně: Hruška, Ženka, Brázda, Petrásek

Poslední světnici spolu s Jirkou Egnerem obýval Jaroslav Šustek. Byl velice oblíbený, ale minul se povoláním. Pocházel z Plané u Mariánských Lázní a jeho zálibou byl les a malování. Vycházky trávil sám někde na posedu v lese. Krásně maloval a hrál na housle. Jeho první láskou byla Jarmila z jeho rodiště. Když měla svátek, bylo to někdy v únoru, zavřel se sám na učebně a hrál ji na housle „Pro Jarmilku“. V závěru studií se zamiloval do Božky Kordové spolužačky. Musím říci, že byl podšívka. Stalo se, že nám namazal kliky do světnic krémem

na boty. Chvilí trvalo, než jsme to zjistili. Ale potom následoval trest. Jardu jsme chytili, namazali krémem a vyleštili. Vím jen, že více krát to neudělal.

Dalším zajímavým spolužákem byl Josef Peer (*měl přezdívku „Pérák“ nebo „Dědek“*). Jeho smích byl velice zvláštní atypický. Byl nadšeným filatelistou a jeho pinzety a zoubkoměry byly stále v činnosti. Jednou nevědomky jej do krajnosti rozčílil spolužák, který otevřel dveře, nastal průvan a co udělaly známky, nemusím popisovat. Velmi se zlobil i na spolužáky, kteří mu přinášeli do sbírky odlepené známky z dopisů, kdy nevědomky poškodili zoubkování. Tu hrůzu, kterou při takovéto známce projevil, nemusím popisovat. Vydával Studentské noviny a Vašek Brázda psal tyto články na tak zvané blány, které byly základem pro cyklostyl a následně se tiskly. Jeden postřeh ze školy. Profesor JUDr. Wolf učitel ruštiny Josefa Peera vyvolal a pronesl: „Píír vy jste angličan?“ Jinak to byl skvělý kamarád a na jeho smích a svéráznou chůzi nelze zapomenout.

Josef Chráska, elegantní ve vystupování a komik třídy. (*měl přezdívku Berousek po slavném cirkusákovi*).

Jarda Bürger Jihočech, velmi společenský a výborný kamarád.

Honza Štaud a Petr Mikulecký, když se něco semlelo, nemohli nechybět. (*měli přezdívku „Zločinci“*). Honza si rád pospal a jeho ranní vstávání do školy, protahování a rozespalost budilo náš obdiv.

Franta Hojgr, (*přezdívka Frhoj*) Pepa Chráska (*Berousek*), Pepa Petrásek, Honza Slavíček, Jarda Pršala, Karel Štěpán neskuteční karbánici. Karty hráli všude, kde se dalo. Ve studentském domově museli dávat pozor na vychovatele.

Jarda Pršala student, který když byl vyvolán velmi svérázným způsobem hledal náповědu ve třídě.

Mirek Kačírek (*přezdívka „Šef“*), velmi výstižně, neboť jeho projev ho přesně charakterizoval. Celou dobu jsme spolu seděli v první lavici hned u vchodových dveří. Byl takřka mým stínem, z vojenské prezenční služby jsme se z Českých Budějovic vraceli společně domů, na pracovišti jsme se často potkávali, v závěru aktivní služby mně dokonce kontroloval jako pracovník SSD Olomouc, ale vždy v dobrém a přátelském duchu.

Olda Kubias a Jirka Ženka, Kája Linhart tři stejně urostlí spolužáci vždy elegantní ve vystupování i na vycházkách.

Karel Štěpán, Vašek Brázda nejraději trávili volno na fotbale. Bylo to rádoby hřiště u internátu a na škvárovém hřišti u Červeňáku, které bylo zakouřené a špinavé od stojících nákladních vlaků u vjezdového návěstidla. Když přišli z fotbalu, špinaví a zablácení i v teplácích se sprchovali.

Jirka Vazač (*přezdívka Kuře*), svérázná postava, žádnou srandu nepokazil.

Honza Molek (*přezdívka Šotek*) byl skvělým kamarádem, ale ve třídě se projevoval jako šplhoun. Velmi se rozčílil, když Jarda Šustek jej na karikатурním tablu takto zvýraznil. Stejně tak velmi nelibě nesl Franta Kudrna (*přezdívka „Ferry“*) kresbu jak šprtá na posteli a pod postelí má nočník.

Vláďa Flemmrů student uhlazených mravů zamilovaný do spolužačky Dáše Ježkové. Jeho velkým kamarádem byl klidný a tichý Mirek Kebrle (*přezdívka Žejdlík*).

V březnu roku 1957 na internát přijela československá televize a natočila pořad „Procházka studentským domovem“.

Nízké Tatry Chopok

V dubnu roku 1957 ve druhém ročníku, se celá třída připravovala k zimnímu pobytu v Nízkých Tatrách. Zdatní lyžaři si připravovali lyžařskou výstroj, v tu dobu ještě dřevěné lyže s vázáním kandahár, populární šponovky, lyžařské šněrovací boty a bundy tak zvané větrovky. V den odjezdu jsme netrpělivě čekali na rychlík do Liptovského Mikuláše. Doprovázeli nás třídní Libuška s manželem, Keprt a Placht. Nasedli jsme do vyhrazeného vozu a rychlík s námi pelášil do slovenských hor. Vysedli jsme v Liptovském Mikuláši a čekali na autobus do Demänovské doliny do rezervované chaty Koliesko.

Chata Koliesko je v nadmořské výšce 1235 m.n.m. v Jasné pod Chopkom. Chata byla postavena v roce 1948 a ubytování bylo v blízkosti sjezdovky. Stravovali jsme se v chatě Srdiečko, která je v nadmořské výšce 1213 m na jižním úbočí Chopku. Tam naše třída pobavila hosty, krátkou divadelní ukázkou zakončenou zpěvem písně „Čechy krásné Čechy mé“. Počasí bylo skvělé, sníh, slunce a uvolněná zábava nás dokonale stmelila. Byli a jsme doposud parta skvělých kamarádů.

Vystoupali jsme 5. dubna na Chopok a na druhý den se celá třída zúčastnila exkurze a odborného výkladu visuté lanovky Kosodrevina – Srdiečko, která byla otevřena 19. září 1954. Na tu dobu supermoderní švýcarské

průkopnice, která propojovala severní a jižní svah Chopku. Mluvílo se v tu dobu o technickém unikátu, kterou vyrobila v licenci Transporta Chrudim.

V závěru školního roku 3. června 1957 se uskutečnil v České Třebové studentský majáles, byl společný se studenty gymnasia. Je dochovaná fotografie Jardy Pršaly a Pepíka Petráska s Eliškou Lžíčarovou, kteří byli v dobovém oblečení a představovali muzikanty.

Čtvrtek praxe

Provozní praxe byla po celé 4 roky pravidelně ve čtvrtek. Byl to den, na který jsme se těšili. Jezdilo se do přilehlých železničních stanic. Jako jízdenka nám sloužila ADM průkazka. Stanovený rozpis byl pro traťové úseky ve směru na Choceň, Ústí nad Orlicí, Letohrad až do Dolní Lipky. Další tratí byl úsek od Třebovic v Čechách až po Olomouc. Z Třebovic v Čechách až po Ptení ve směru na Moravskou Třebovou, na brněnské trati až po Skalici a traťový úsek Choceň - Borohrádek.

V prvním až třetím ročníku byla čtyřhodinová a ve čtvrtém ročníku osmi hodinová. V rozpisu bylo určeno, čeho a jaké funkce se praxe týká. Po příjezdu do stanice se každý ohlásil náčelníkovi, který v závěru výkon praxe potvrdil.

Začali jsme od staničního dělníka až po výpravčího. Jezdilo se do předem určených stanic, kde jsme vykonávali všechny staniční práce od lepení balíků, jejich odvoz k vlakům, prodávali jízdenky, razítkovali rozkazy a komerční doklady, pomáhali staničním zaměstnancům. V dopravní praxi na stavebních jsme poznávali práci s vyhybkami a nakonec v dopravní kanceláři jsme sledovali práci výpravčího.

Všichni prošli celou řadou stanic. Vzpomínám si na Dolní Lipku, Jablonné v Orlických horách, Lichkov, Krasíkov, Ptení, Mor. Třebovou, Letovice, Skalici, Moravičany – Loštice, Brandýs nad Orlicí, traťové hradlo u Chocně za tunelem.

Na traťové hradlo mám dodnes vzpomínku. Byli jsme na praxi společně s Jadou Šustkem, který víc jak hradlo obdivoval přírodu kolem. Zvlášť jej zaujala řeka Orlice. Po chvíli byl dole u řeky a volal mně rovněž dolů, byla zde spousta raků, které bravurně chytal a po prohlídce jeho klepet každého pustil zpět do řeky. Byla to idylka!

Napadlo mne zapisovat si události do kapesního malého kalendáře. Nápad to byl dobrý a poprvé v tomto roce jsem začal psát pravidelné události

do kalendáře. Na první straně byl můj první zápis: „Jezdím jen 1x měsíčně domů R 11,30, někdy i R 9,05 z České Třebové“.

Vlak čis.	Druh provoz. praxe	Výcvik stanice — razítko školy	Návrat			Razítko výcvikové stanice
			vl. č.	h.	m	
5.6. 1957 500	Výpravčí	Trasíkov	3003	14	20	Železniční stanice
20.6. 1957 500	Výpravčí	Trasíkov	3003	14	20	Železniční stanice
21.6. 1957 R38	Navrhovač rodiců z čísel.	Bohumín	R45	15	20	Železniční stanice
27.6. 1957 500	Výpravčí	Krasílov	3003	14	20	Železniční stanice
30.6. 1957 46	Navrhovač rodiců	Bohumín	57	11	30	Železniční stanice

Průkazka ADM: Vložka se zápisy na praxi a odjezdy do míst bydliště

Po prázdninách v roce 1957 nás čekal poslední rok studia a maturita. Naše třída byla označena **IV.aD** a třídní učitelkou zůstala Libuška.

Slavnostně jsme se dekorovali stužkami, které byly zelené barvy a stuha na klopě v barvě bílé, na které byl vyznačen ročník a výpravka. Tradiční zvyklost studenta – maturanta.

V září krátce po nástupu do školy jsme vyjeli do Brna na III. strojírenský veletrh.

Koncem měsíce září a začátkem října se ve studentském domově rozšířila epidemie chřipky. Byla vyhlášena karanténa a přerušeno vyučování. Dokonce i odjezdovka byla zrušena.

V říjnu přijeli do studentského domova a do školy redaktori Mladé Fronty a sepsali článek „Železniční škola Česká Třebová nadějný dorost“.

V období novoročního volna v roce 1958 započalo intenzivní učení k maturitě. Svátky nám jako první zpestřila profesorka Růžena Pavlová, každému přidělila stránku z obrovských novin „Gudok“ (*Píšťala*). Všechny články jsme museli znát v českém překladu.

Začátkem jara 1. března naše třída zorganizovala II. studentský ples v sále Studentského domova. K tanci a poslechu hrála hudba ZK ČSD, kterou řídil pan Kepřt. Začátek byl ve 20 hodin a vstupné bylo v částce 7,-

Koncem dubna připadla na náš maturitní ročník povinnost postavit máj. Ten úkol jsme splnili. Celá třída navečer posledního dne měsíce dubna odešla do blízkého lesa, kde byl připravený strom, který jsme si vyhlédli. Po skácení jsme jej donesli před internát a přes noc byl postaven. Jediný Honza Štaud věčný spáč se nezúčastnil. Pomstou mu bylo hození spícího do vany s vodou. Na májce bylo umístěno velké srdce a na něm nápis „Naším kuchařkám“. Odezva z kuchyně nenechala na sebe čekat. V jaké formě se projevila, nemusím popisovat. **Libuška**, když vešla do třídy a zjistila, že jsme

polomrtví a ospalí se zeptala co je to s vámi, důvod jsme ji řekli, byla jako vždy tolerantní – nezkoušelo se.

Ale příhody s postaveným májem měly svoje historky. Jednu z nich připomínáme. Po náročném zvednutí a postavení máje byla májka vždy hlídána. Ale neobešlo se to bez střetů a rvaček. Zažili jsme a viděli tu nejdrsnější, která měla dohru až na úrovni vedení internátu a u velení místní posádky dělostřelců, kteří měli kasárny na Skalce, kousek pod internátem. K ránu přišli potichu vojáci a máj chtěli skácet. Hlídka vzbudila celý internát a došlo ke rvačce. Vojáci nás řezali opasky, které měly stažené přezky a tekla krev. Kamení vše dokonalo. Byly rozbitá okna a zvlášť byl poškozen Rudý koutek, kde byla klubovna. Výsledek byl řešen kázeňsky jak u nás, tak i u vojáků. Ale májka byla zachráněna.

První máj 1958 a jeho oslava v České Třebové. Jako maturanti jsme měli pořadatelskou službu. Chlapci dostali na rukávy červené pásky. Děvčata v uniformách pochodovala v průvodu.

Rok 1958 1. máj 1958 v České Třebové maturanti

Studenty ročníku 1939 čekala i povinnost vojenské prezenční služby. Jako „brance“ nás povolala k vojenskému odvodu do okresního města Okresní vojenská správa v Ústí nad Orlicí. Byli jsme odročeni z důvodů dokončení studia.

Maturitní večírek

Maturitní večer: Slavnostní nástup

Dlouho jsme si připravovali maturitní večer, který se konal 24. května 1958 ve studentském domově ve 20.00 hodin. Byl společný pro třídu IV.aD, IV.bD. Vstupné bylo 8,- Kčs. Ušité motýlky místo kravaty byly barevně rozlišeny, na modré a černé. Taneční orchestr ZK Tesla z Lanškrouna zajistila naše třída. Největšími organizátory byl Josef Petrásek, Eva Michalcová, Eliška Lžíčarová a Jarda Pršala.

Na vytištěných pozvánkách byl i taneční pořádek. V úvodu byl slavnostní nástup maturantů. Dívčata z naší třídy byly v bílých šatech a děvčata z béčka byly v černých. Nastupovali jsme v trojstupu s děvčaty uprostřed. V čele kráčel uniformovaný výpravčí, student třetího ročníku Sommer. Na podiu se rozsvítil zelený reflektor, zdvihla se výpravka výpravčího a my jsme za zvuku fanfár vpochoďovali. Následovala taneční zábava podle stanoveného programu. V tombole naše třída slavila úspěch, vyhráli jsme první cenu, poschod'ový dort. Ten byl poctivě rozdělen mezi maturanty.

Nelze nevzpomenout i na dvě maturitní tabla. Jedno klasické, v masivním provedení, které zhotovil otec Jarky Žukovské v Brandýse nad Orlicí. Na dřevěné základně byl sloupek z leštěného dřeva s nápisem **IV a D 1954 – 1958**. Horní část sloupku dekorovalo okřídlené kolo. Ve dvojitém skle byly osazeny fotografie studentů a profesorů. Červená čepice a výpravka položená pod tablem zvýraznila studijní obor nás maturantů.

Druhé tablo bylo karikaturní a malíř Jarda Šustek náš spolužák přesně vystihl naše postavy a charakterizoval naše zvyky a zlozvyky. Sám se nakreslil tak šikovně, že se díval na svoji lásku Božku Kordovou, s kterou se oženil. Žel manželství nebylo šťastné a skončilo rozvodem.

Tabla byla vystavena na hlavní ulici za výlohou v obchodech.

Autor malby: Jarda Šustek. Karikaturní tablo.

Zkouška dospělosti.

V květnu se psali písemné maturitní práce. Písemná práce z dopravy se psala dva dny. Každý z nás dostal nákresný grafikon a každému byla určena jiná trasa vlaku, kterou musel dopravně popsat, včetně obsluhy zabezpečovacího zařízení. Mně byla například určena trasa rychlíku na jednokolejné trati Praha - Benešov. Zadání znělo: „Uvedený rychlík je opožděn o 55 min“. Musel jsem vše, včetně obsluhy zabezpečovacího zařízení správně popsat. Nejsložitější byl popis

závěrové tabulky. Písemná práce se hodnotila po stránce dopravní a zabezpečovací.

V češtině se psala slohová úloha, na zadání si již nevzpomínám. Téma bylo vyhlášeno rozhlasem, který jsme poslouchali ve třídě. Z ruského jazyka jsem si zvolil překlad. Byl velmi náročný.

Celý tak zvaný svatý týden jsme dřeli maturitní otázky. Předměty jsem rozvrhl na jednotlivé dny. Ruštinu zůstala na poslední den. Ke konci týdne většina z nás chodila se zavázanou hlavou. Bylo to opravdu duševní vypětí a dřina.

A přišel červen, týden maturitních zkoušek. Maturitní předměty byly z jazyka českého, ruského, dopravy, a z volitelných předmětů účetnictví nebo přepravy.

Maturitní komise sestávala:

Předseda zkušební komise
ředitel
třídní profesorka
maturitních předmětů.

Eduard Spirman,
Antonín Bouchal
ing. Libuše Bezděková
profesoři jednotlivých předmětů

Vzpomínáme na školnici, bábu Marii Vocílkovou, která nás v šatně opravdu ze srdce povzbuzovala. Pocit čekání před učebnou až se dveře otevřou a zavolají jméno, často si připomínáme. Jak vstupuji do vyzdobené třídy, kde za stoly seděla komise a z osudí se tahala kolečka s číslem otázky. Po přečtení otázky sedáme za potítko a rozechvěně píšeme první věty. Nejprve roztřeseně, ale po chvíli již soustředěně. To vše se mi dodnes vybavuje. Ústní přednes pak

vše korunoval. Ten pocit, když několik párů očí všech přítomných profesorů sleduje výklad, byl nezapomenutelný. Každý z nás ví, z čeho a jak byl zkoušen.

Já popisuji moji zkoušku, kterou každý stejným způsobem prožil.

Při ústní zkoušce z češtiny vytáhl jsem otázku „Jaroslav Hašek a Osudy dobrého vojáka Švejka“. Nezapomenu, na otázku profesora češtiny a na moji odpověď. Doplnující otázka zněla: „Kdo to byl nadporučík Dub, můžete jeho postavu charakterizovat?“. Já jsem v zápalu odpověděl první myšlenku, která mně okamžitě napadla. Otočil jsem hlavu k dotazujícímu a odpovídám: „Byl to komický důstojník a blb trpící napoleonským komplexem, i když v civilu to byl profesor češtiny“. Podařilo se mi rozesmát celou komisi. Naštěstí se zkoušející profesor z češtiny neurazil.

Při dopravní zkoušce jsem musel vysvětlit dopravní organizaci jízdy pracovních vlaků ve všech variantách. Na vyloučené traťové koleji, staniční a další možné varianty. Součástí dopravní zkoušky byla i zkouška zabezpečovací. Maturitní otázka zněla: „Jaký význam mají návěštní clonky a západky na řídicím přístroji ve stanici a na hradlových přístrojích na trati“. Doplnující otázka zněla vysvětlit barevné clonky na elektromechanickém zabezpečovacím přístroji.

Ze zkoušky účetní, maturitní otázka zněla: „Co se rozumí likvidací, jak se provádí a co jsou to základní prostředky“.

Poslední vysvědčení spolu s maturitním a umístěnka

Z ruského jazyka jsem měl největší obavy. Ale vytažená maturitní otázka z osudí mně potěšila a uklidnila. Zadání znělo: „Vyprávěj o spisovateli Maximu Gorkém a jeho spisovatelském dílu“. Výklad jsem zvládl a následoval překlad článku z novin, který jsem přečetl a přeložil. Profesorka Růžena Pavlová mi v závěru řekla, kdybyste nepokazil písemku, dala bych výbornou. A tímto posledním předmětem jsem se propotil ke konečnému vykonání zkoušky z dospělosti.

Studium bylo ukončeno slavnostním vyřazením. Sešli jsme se naposledy v naší třídě. Seřazeni ve dvojstupu, nám bylo třídní profesorkou za přítomnosti komise předáváno vysvědčení za IV. ročník a vysvědčení o maturitní zkoušce spolu s umístěnkou.

Loučení se spolužáky, třídou a naší Libuškou byl dojemný

Naposled jsme všichni usedli do svých lavic, se sbalenými kufříky, položenými na lavicích. Libuška se s námi dojemně loučila. Předsedkyně třídy Eva Michalcová přečetla usnesení třídy IVaD, které jsme všichni odhlasovali, s tím, že se budeme pravidelně scházet. Naposled jsem se rozhlédl po celé třídě, podíval se na spolužáky, lavice, katedru a tabuli a v tu chvíli jsem si uvědomil, že nejhezčí roky života skončily. Vzal jsem můj studentský hnědý kufřík, který ležel

přede mnou na lavici a plný dojmů se zvlhlýma očima jsem odešel na poslední odjezdovku domů. Z rozjíždějícího rychlíku jsem se ještě dlouho díval na mizející nádraží. Buď s Bohem Česká Třebová jsem si zašeptal, usedl a odjížděl do jiné etapy mého života.

Pravidelné setkávání

Pravidelné setkávání organizačně zajišťuje nejprve po pěti letech, ale s přibývajícími léty po jednom roce naše předsedkyně Eva Burkoňová – Michalcová spolu s Eliškou Hartmanovou – Lžíčarovou, pravidelně v České Třebové.

První setkání se uskutečnilo v roce 1963, následovala další v roce 1968, 1973, 1978, 1983, 1988. Ke změně usnesení došlo v roce 1990, kdy setkání konáme jedenkrát v roce, v podzimních měsících

V roce 1995 škola oslavovala padesátileté výročí založení „Střední průmyslové železniční školy“. Slavnost se konala 24. června. Od 8,00 hod byla škola v Habrmanově ulici otevřena, pro volnou prohlídku. Ve 14. hodin oslavy vrcholily průvodem absolventů všech maturitních ročníků, na staré náměstí. Náš ročník vedl první v abecedě Vašek Brázda.

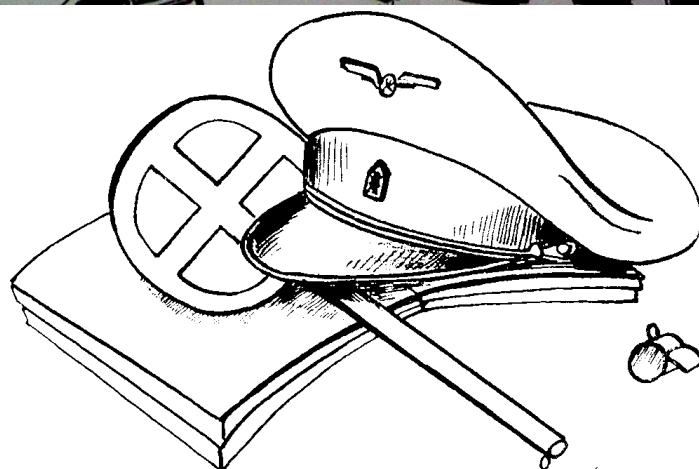
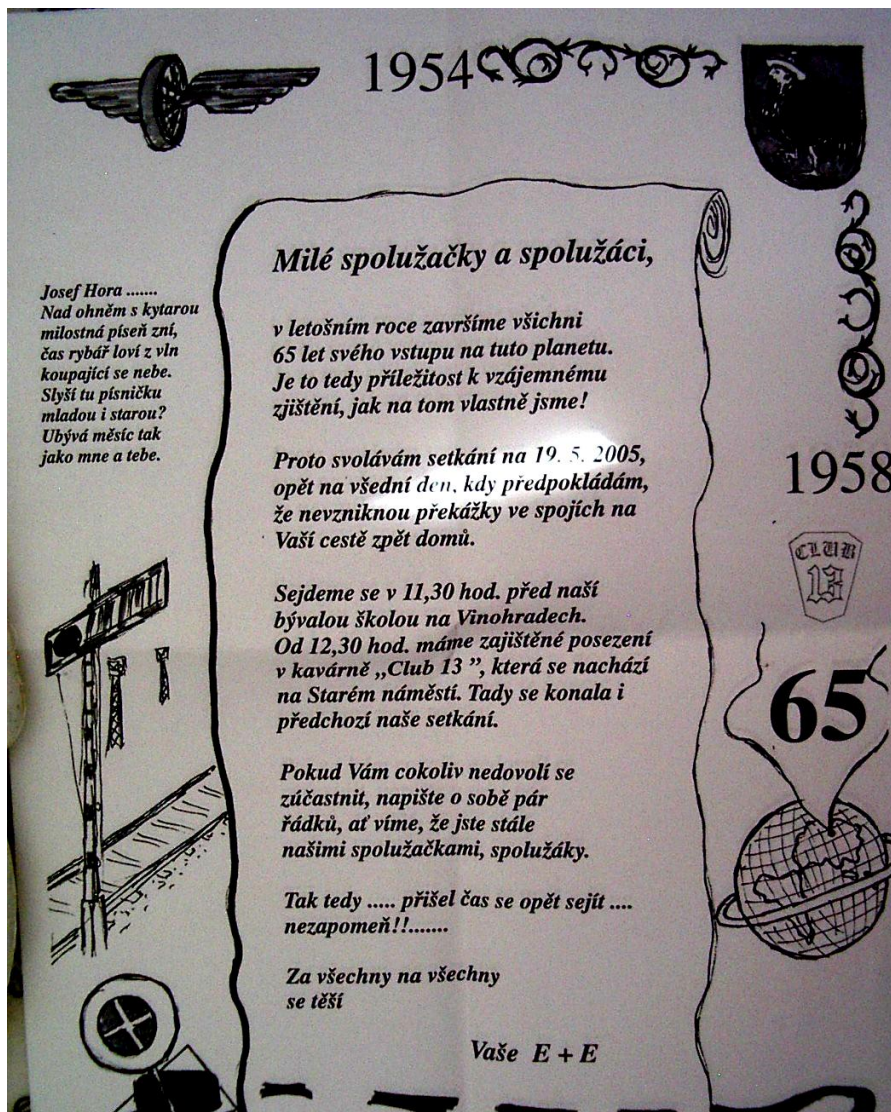

První setkání po 5. letech po maturitě roku 1963

Setkání po 56. letech po maturitě roku 2014

ule na setkání
po deseti letech

Josef Brdīčko: Studenti III. ročník a I. ročník

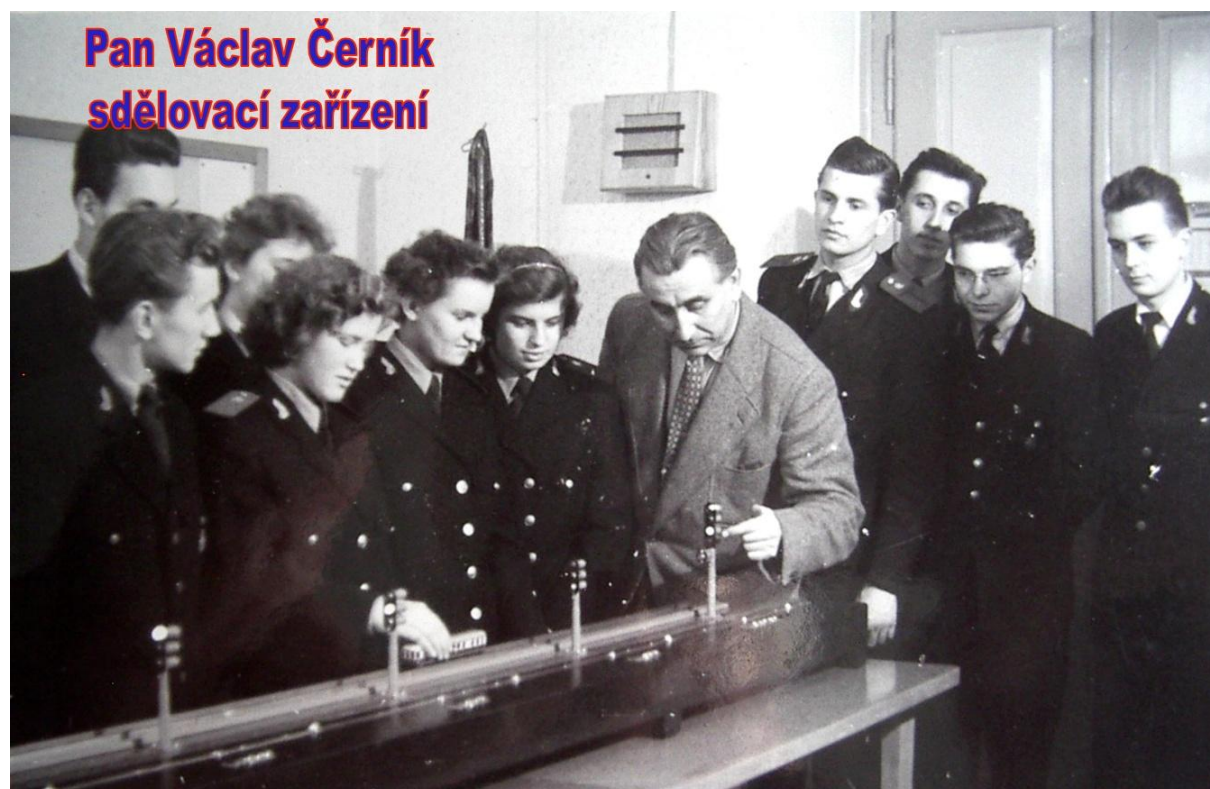
Maturanti: Jan Molek, Olda Kubias, Jarda Kotršál, Jiří Ženka a Jan Slaviček

Exkurze: Josef Vrátil, řidič, Václav Placht, Dobromil Kepřt

JJUDr Wolf, Vrátil a Libuška

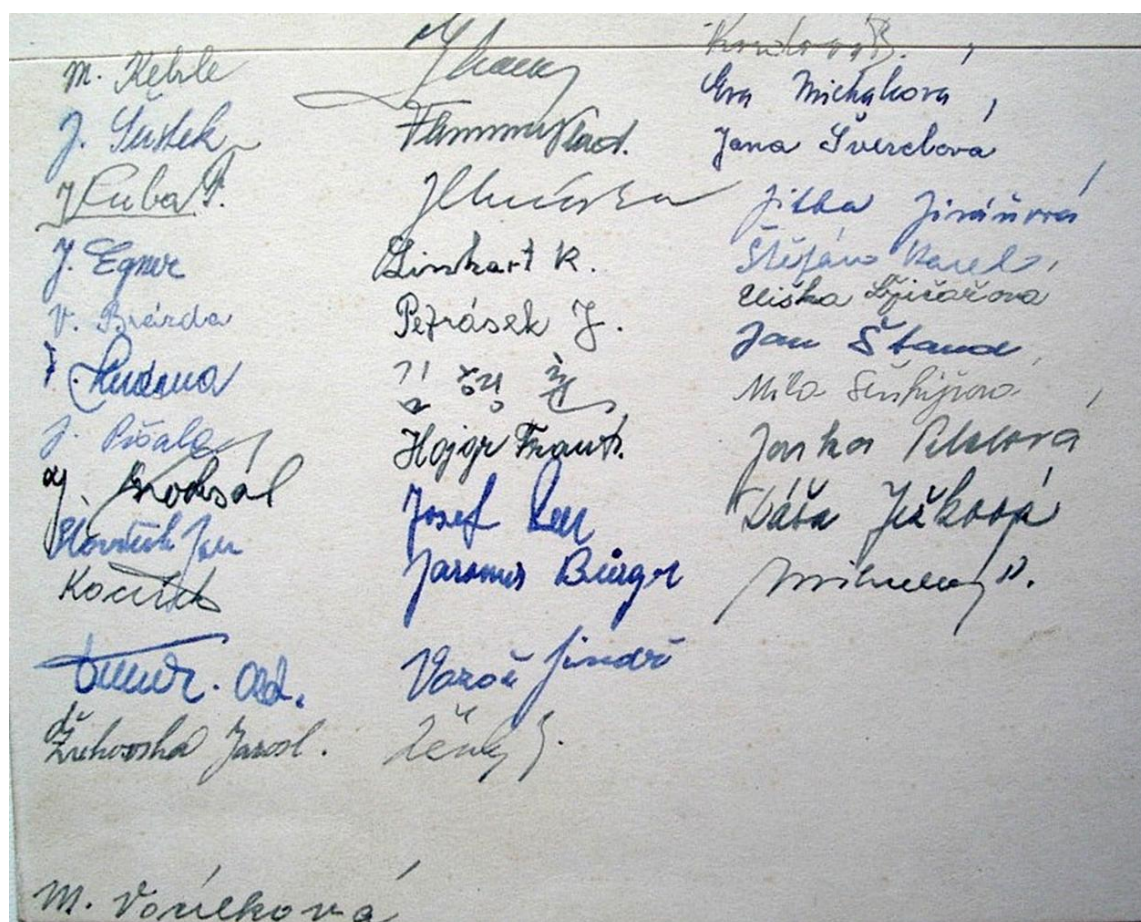
Kabinet sdělovací a zabezpečovací: Václav Černík

Kabinet fyziky: Vlastimír Sedlák

Jídelna: Natáčela televize, páteční oběd velmi dobré koláče

Maturitní večírek: Podpisy na pozvánce třída IV.aD 1958

Liptovský Mikuláš výlet Chopok: Libuška, Vláďa a Ženka

Setkání rok 1980: Kotršál, Libuška a Vláďa

UMÍSTĚNKA – kterou každý student po ukončení studia obdržel.

Železniční školy strojnické a dopravní
v České Třebové

Škola:

UMÍSTĚNKA B

Rok	Číslo oboru	Běžné číslo
1958	1407	13.851

I. Obor (název): Organisace vlakové dopravy

Soudruh
Soudružka Brádr Václav

Adresa trvalého bydliště: Prácheň 138, po Ústí

Ukončil(a) jste úspěšně studium na odborné škole a vstupujete do praktického života.
Naše lidově demokratická republika dala Vám všechny podmínky k tomu, abyste se mohl(a) úspěšně podílet na budování socialismu v naší vlasti.

Náš pracující lid očekává od Vás, že posílíte řady nové pracující inteligence, že se budete ochotně podílet o své znalosti se svými spolupracovníky a že budete vzorně plnit všechny povinnosti uvědomělého odborného pracovníka tam, kde Vás bude třeba.

Plánovaný rozvoj našeho národního hospodářství, který zaručuje stálou zaměstnanost všem pracujícím a neustálý vzestup jejich životní úrovně, vyžaduje, aby absolventi vycházející z odborných škol uplatňovali své odborné znalosti a schopnosti na místech, kde je toho třeba k splnění úkolů státního plánu rozvoje národního hospodářství.

Proto vládní nařízení č. 20/1952 Sb. a 56/1953 Sb. zásadně ukládají absolventům odborných škol povinnost pracovat po dobu tří let v podnicích, úřadech, soudech, ústavech a jiných zařízeních, které jim budou určeny podle státního plánu.

Podle Vaší odborné přípravy, již se Vám dostalo na odborné škole, určuji Vám v dohodě s Vámi zaměstnání v oboru působnosti výpravní vlakové

v provozovně žst. Brancouze-Brtnice v obvodu OD B R N O

podniku ČSD - SD Bratislava

v České Třebové dne 24. 11. 1958

Absolvent: Brádr Václav

Razítko školy:

Ředitel školy: [signature]

VZPOMÍNÁME

HONZA MOLEK

JOSEF PEER

BOŽKA KORDOVÁ

FRANTA HOJGR

KÁJA LINHART

PETR MIKULECKÝ

FRANTA KRUBA

JARDA ŠUSTEK

HONZA SLAVÍČEK

JIRKA ŽENKA

JARDA KOTRŠÁL

MÍLA ŠENKÝŘOVÁ

JARDA HRUŠKA

JARKA ŽUKOVSKÁ

ANIČKA KRÁTKÁ

JARDA BŮRGER

**Ještě než splatíme poslední splátku.pojd'te,
oslavíme padesátku.**

**Všichni co stojíme stále na nohou,
vzpomeňme těch, co s námi už býti nemohou**

Nejdřív nám odešel Honza.
Šotek jsme mu říkali
Byl výpravčím a také náčelníkem.
Za kámoše jsme ho čítali

Následoval Fanda Hojerů,
z Hanušovic sportovec a školař.
Oba rádi mariáš a kouření,
někdo prostě v životě je smolař.

Po letech pak rozhodl se dědek Josef,
že ho mezi námi už nic nebaví.
Samorost a filosof byl rodem.
Nahoře to jistě po svém oslaví.

Poděbrady bez Boženky
těžko si lze představit.
Nejdřív Jardu, pak nás všechny,
nechala tu klidně být.

Miloval jazz, rodinu svou,
neskolil ho infarkt.
Nevydržel dlouhou nemoc
přítel Kája Linhart.

Ve škole to byla čísla
téměř „zločinecká“ parta.
V životě však Péta obětavý táta,
nevyšla mu,ale správná karta.

Byl to „Lišák“ někde z Boroviny,
s Donutilem praví rodáci.
V jedné lavici pak učitele
rušili jsme spolu při práci.

Při robotě na chalupě
nepočítal nikdy hodiny.
Obětavý Jirka Ženka
byl i vzorný otec rodiny.

Prohlašoval o něm Pávek
„Jarda“ skrytý umělec“.
Život se jim s Božkou nevyvedl,
odešli nám oba nakonec.

Další Honza od Budějic,
byl to bezva kamarád.
Cukrárny jsme vymetali
v Praze, Brně, co kdo rád.

Z Holoubkova – Liberecko,
ne moc šťastně doma žil
Jarda vždycky s kamarády
rád si jednu zapálil.

Nejen Zeman i ta Míla
Vysočinou ráda bloudila.
V Krouně, až do roztrhání
železnici věrně sloužila.

**Sešli jsme se, mínus dvanáct,
snad je to tak v pořádku.
Připíjme si proto na nás
a jejich světlou památku**

Autor: Karel Štěpán

